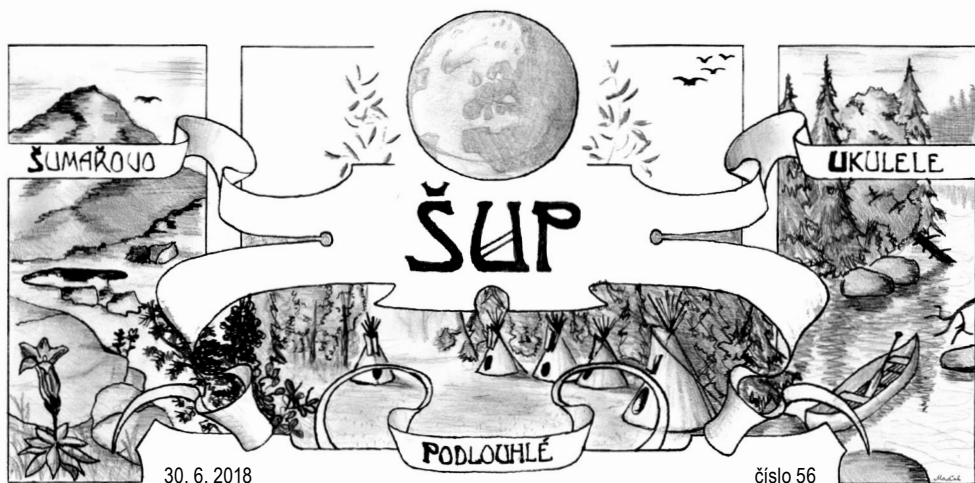

Obsah

Kronika

Puťák fosilií Slovenské Rudohoří	3
Puťák Rumunsko	8
Družinovka SkoRo	21
Družinovka Tygřat	21
Podzimní voda Sázava	22
Podzimní sraz	23
Pražská 100	25
Podzimní tábor v Domaslavi	26
Listopadová družinovka SkoRo	27
Listopadová družinovka Tygřat	38
Listopadová družinovka RoSa	30
Guláš Mikuláš	34
Stromek	35
Zimní tábor	36
Pololetní výprava Desná	40
Falda, Horác, Martin v Norsku	41
Otvírání studánek	45
Velikonoční výprava	46

NášUP

NášUP z loňského tábora	51
-----------------------------------	----

Komiks

Příběhy z Paseky	54
Na puťáku	55

Bublina

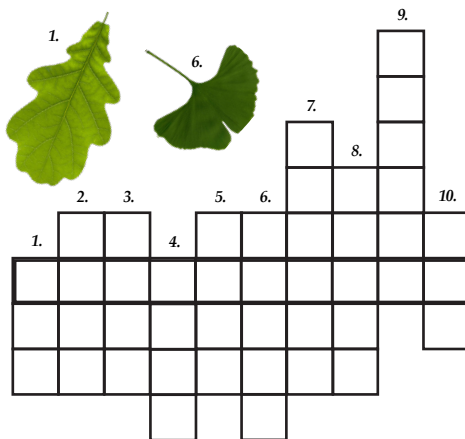
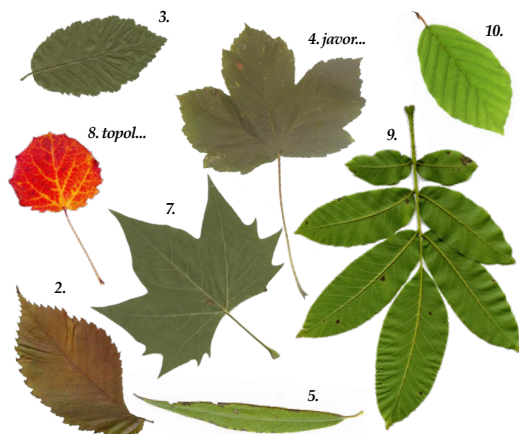
Napiš svou bublinu

Své návrhy textu do bubliny odevzdejte rádcí. Nejvtipnější hláška (dle redakce) bude otištěna.

Křížovka

Víte, co nemá rád olympijský bůh Zeus? (Tajenka)

Put'ák fosilií Slovenské Rudohoří

4.–13. 8. 2017

Put'ák fosilií se konal od 4. do 13. srpna. Zamířili jsme na Slovensko ve složení Kule, Martin, Petr, Robin, Touch. Z časových důvodů – délky dovolené – jsme odmítli dostupné lákavé zahraniční destinace (rozuměj Rakousko, Itálie, Rumunsko...) a dali přednost romantice cesty lesnatými horami naší bývalé „širší vlasti“. Z nepřeberného množství hornohužerských pohoří jsme si vybrali Volovské vrchy na východě Slovenského rudohoří a v pátek 4. srpna večer v Praze nastoupili (bez Robina, který se k nám připojil o tři dny později) do žlutého vlaku.

Noc v rozpáleném a dusném lůžkovém kupé, které jsme každý nepochopitelně obýval sólo s dvěma neznámými spolucestujícími, nám nedala možnost rozprávět obvyklé předputákové plány, a patrně proto jsme v sobotu opouštěli před šestou raní lehátko i vlak docela ochotně (rozmístění lehátkových rezervací nerozuměl ani Martin, který nás vybavil jízdenkami pro

obě cesty a organizoval Robinův pozdější příjezd tak, že jsme se snadno sešli. Ale to předbímám).

5. 8. Sobota

Sobotní ráno nás zastalo na nádraží v Kysaku, odkud jsme se po snídaňové pauze vymotali do kopců. Brzy nás ve zdánlivě opuštěné krajině začali dobíhat a předbíhat zvláštěně ustrojení jedinci, kteří nám záviděli naše objemné batohy a rozvážné pauzy. Nechtěně jsme se stali svědky jakéhosi stokilometrového závodu z Košic do Košic, a po větší část dopoledne jsme si proto v horách nepřipadali sami...

Den byl slunečný, užívali jsme si stoupání bukovými lesy, nacpané ruksaky nás tížily a svět byl v dokonalé rovnováze. Pouze v podvečer jsme byli nemile překvapeni, když ve studánce v místech našeho plánovaného noclehu bylo jen zavlhlé bláto. Následné lození a hledání alespoň nějaké vody bylo nakonec korunováno jakýms takýms ziskem v hodinu vzdálené strži. Mezitím

Výhled z Jánošíkovej bašty do údolí Hornádu

padlo šero, takže jsme až tak moc neřešili, jak ta voda vypadá, a s vděkem jsme se usadili k první puťákové večeři, jejímž šéfkuchařem byl Tatouch. Jak uvedeno, bylo nás pět (vlastně v tu chvíli ještě jen čtyři) a vařili jsme proto „postaru“ ve společném kotlíku, a snídaně a večeře měla vždy svého nosiče a šéfa. Díky tomu jsme během cesty okusili několik úprav ovesných i jiných kaší a další skvělá jídla, o nichž by se prostému pisateli těchto řádků jinak ani nesnilo.

6. 8. Neděle

V neděli jsme opustili vodou skrovný kraj vápencového Vysokého vrchu a sedlem Pod Starou Jahodnou přešli do stejnojmenného lyžařského střediska na úbočí Kojšovské hole. Tady jsme konečně opět naplnili láhve vodou a měli trpělivost s Martinem, který od rána střídal jednu operátorku svého mobilního připojení za druhou, aby docílil fungování čehosi ve svém novém, krásném, chytrém telefonu. Mám dojem, že se mu to nakonec podařilo, a docenili jsme to při pilování trasy a jízdnic rádků v dalších dnech puťáku.

Stoupání na Kojšovskou hoľu bylo dlouhé a pěkné, červená nás vytrvale vedla na-

Kůrovcová kalamita někde u Osadníku

horu lesy a úbočími s výhledy. Utábořili jsme se u pramene pod kótou 1064 m.n.m. kousek od rozcestí Zlatoidské lúky. Toto strategické místo nebylo vybráno rozmarně: v pondělí jsme se měli setkat s Robinem, který měl dobré dopravní spojení z Košic právě do Zlaté Idky v údolí pod námi.

7. 8. Pondělí

Nedělní noc i pondělní ráno byly deštivé. Vzpomínali jsme na Robina, který se v té slotě dere do kopců a těšili se na něj s kradmou myšlenkou, že nejoblíbenější ranní porridge by mohl být podle plánu v jídelníčku nahrazen čerstvými mako-

Tábořiště mezi Jedlovcem a Laštovičím vrchom

vými záviny, jež měl přinést. Vytrvali jsme proto pod tropiky dlouho, velmi dlouho, až do kouzelných slov, která skoro nečekaně zazněla mezi monotónním ťukáním kapek: je libo závin? (ještě, že jsou na světě Robinové, kteří přinesou snídani jako na zavolanou až do spacáku zrovna ve chvíli, kdy se do mokrého a chladného povětrí nechce). Protože Robin po vykonání tohoto milosrdného skutku stále brouzдал za setrvalého deště kolem, instruován mimo jiné Martinovými doporučeními podáványými z tropika, nezbylo nám nakonec než přecejen vstát a uvařit teplé nápoje. Mezi tím ustal déšť, ale vzhledem k situaci jsme se rozhodli zůstat na místě do příštího dne a do večere jsme živili oheň.

8. 8. Úterý

Po pondělní pauze jsme v úterý ráno dlouho nelenili a vydali se (po dávce ranní kaše) na další cestu. Ranní chlad jsme zahnali při závěrečném stoupání do sedla pod Kojšovskou hořou a od chaty Erika jsme již šli po

Robin na vrcholu Kloptaně (1154 m.n.m.)

táhlém hlavním hřebeni jen s několika výraznějšími stoupáními a klesáními.

Odpoledne se naše oči potěšily výhledy ze srážného Kloptaně (1154 m.n.m) s novou rozhledničkou a rozloučili jsme se s osaměle putující Slovenkou, s níž jsme se od rána míjeli a předcházeli; ačkoli měla namířeno stejným směrem jako my, už jsme ji v dalších dnech nepotkali. Místo k táboření jsme po dlouhém dni našli ještě řádný kus cesty za Kloptaně, kousek před Zbojnickou skalou přímo na značce, a skoro za šera jsme hledali vodu a zažehávali oheň.

9. 8. Středa

Ve středu dopoledne nás pod Lastovičím vrchem, jež jsme podcházeli po jižním úbočí, potkal kouzelný dědeček. Upozornil nás na památný kříž v lese, připomínající místo, kde 8. června v roce 1919 padlo 32 Čechoslováků 32. Gardského a 98. pěšího pluku v bojích s invazními vojsky bol-

Křížek na Laštovičím vrchu

ševické Maďarské republiky rad. Poučení historií jsme pak pokračovali pohodlnou cestou přes sedlo nad Štósom s poutním kostelíkem a vandrovali stále dál k západu po hřebenovce. Nocleh jsme ten den našli u poľovnícké chaty pod Skorušinou (1028 m.n.m.).

Protože se po pondělním dešti rozhostilo slunečné počasí, šlo se nám v úterý i ve středu a dalších dnech dost pohodlně, ačkoli především stoupáky ve slunečném žáru nám dávaly co proto. Hřebenovka byla dobře schůdná, jen místy nás trochu zpomalovaly polomy – ať ještě ležící či již vytěžené – kde jsme museli obcházet či jít napřímo: tam, kde zmizel les a chybělo nové značení a orientaci znesnadňovaly těžší cesty, bychom bloudili nebýt map a gps lokace na chytrých telefonech. Tenhle čertovský luxus nám ušetřil jinak obvyklé kufrování a vrácení se... Každý večer jsme také s touto high-tech pomocí nacházeli noclehy s vodou u poľovnických chat, protože potůčky i studánky u hřebene byly většinou prázdné.

Kostol sv. Márie nad Štósom

10. 8. Čtvrtek

Ve čtvrtek jsme po hřebeni pokračovali přes Osadník (1186 m.n.m.), Orliu studňu (náhorní louku s vydatnou studánkou ve výšce 1100 m jsem po polomech a zarostlou vysokou trávou a nálety po letech skoro nepoznal), Velkou (1225 m.n.m.) a Malou Pipitku a Úhornianské sedlo (999 m.n.m.) k rozcestí pod Bielymi skalami až na poloninu k lesácké chatě pod Hekerovou. Po dlouhém a únavném (slunce vytrvale páli- lo celý den) pochodu připravil Kule k veče-

Polovnická chata pod Čertovou holou

ři vynikající knedlíky z malinovým žahourem (maliny jsme pochopitelně museli odpoledne natrhat, Kule byl hrozně nesmlouvavý, ale trhal prý taky).

11. 8. Pátek

Ráno nás kontrolovali dva chlapci Lesnej stráže, kteří po deváté předjeli v teréňáku před poľovníckou boudou. Naštěstí jsme už balili a oheň dohasínal (vstávali jsme poměrně brzy, podobně jako v ostatní dny). Obhlédli místo, prohodili pár slov a odjeli. My se vrátili zpět na hřebenovku a putovali dál cestou přes vrchol Skalisko (1293 m. n.m.) s dalekými výhledy, minuli sedlo Volovec (1155 m.n.m.), pod nímž jsme nabrali vodu v jedné z mála nevyschlých hřebenových studánek, a došli až na sedlo pod Čertovou hoľou (1100 m.n.m), kde jsme tábořili severně pod hřebenem opět u poľovnícké chaty.

12. 8. Sobota

V sobotu dopoledne jsme po svážných cestách sestoupili do údolí Hnilce a opustili tak definitivně hlavní hřeben západních Volovských vrchů. Od osady Peklisko s vlakovou zastávkou jsme pak prudce stoupali jižními svahy masivu Pálenice (1115 n.n.m.) až na značenou vrcholovou cestu. Ten den bylo slunce od rána poněkud skoupé a po poledni obloha kolem nás významně ztemněla, proto jsme se ještě v časném odpoledni usadili u lesní chatičky kousek před sedlem Grajnár. Zlákalo nás tam ohniště s dvěma přístřešky. Jak prozíravé to bylo rozhodnutí se potvrdilo ještě před večerí, kdy bouřka burácející ve Volovských vrších spustila liják i tady. Naše

Nocleh před sedlem Grajnár

Pomník pilota Mariána Katusky, který zahynul při srážce dvou stíhaček Mig-29 u Spišské Nové Vsi

tropika již stála, oheň hořel, večere se podávala na stolech pod střechou... a my mohli jen konstatovat, že počasí nám po celou dobu přálo, neboť dny byly slunečné (místy až úmorně), a kromě pondělního rána a tohoto odpoledne jsme nemuseli vytahovat pláště proti dešti. Hory, stále krásné, nás překvapily starými rozsáhlými polomy a zanedbaností – louky zarostlé, nespásané a nekosené, studánky až na výjimky málo udržované, cesty opuštěné (a kromě prvních dvou dnů jsme horami procházeli téměř sami a pocestné s batohy potkali snad jen tři či čtyři, s výjimkou party tří mladých Slováků, kteří nás předběhli již první den nad Kysakem, a pak jsme je na hřebenovce měli ještě asi dvakrát, než nás v pátek před Skaliskem definitivně předešli, míříce prý dál pěšky do Bratislavy).

13. 8. Neděle

S nočním lijákem přišlo ochlazení. Pošmourným a mokrým nedělním ránem jsme přes Hnilčík a Gretlu pohodlně sestoupili k vlaku do Teplicky, kde naše cca 120 km dlouhá cesta končila. V Popradu při přestupu na rychlík jsme si ještě stačili prohlédnout Legionářský vlak, expozici na kolejích, věnovanou čsl. legiím a bojům o územní celistvost Československa v letech 1918–1919 a tak se nám vyprávění kouzelného dědečka u kříže pod Lastovičím vrchem ještě připomnělo nad vystavenými mapami a fotografiemi. Ve vlaku už jsme jen relaxovali a Tatouch kalkuloval R-U. Hodinu před nedělní půlnocí jsme si v Praze na nádraží popřáli dobrou noc.

Petr

Put'ák Rumunsko – Cindrel, Lotru, Parâng

18.–29. srpna 2017

1. den – pátek

V pátek 18. srpna lehce po poledni jsme se sešli na tradičním místě na Hlaváku. Já se večer předtím vrátil z vody, takže obvyklá nestíhačka. Následovala sedmihodinová cesta normálním sedačkovým vlakem, která byla dost únavná. Snažili jsme se ji krátit klábosením, luštěním šifer, hraním Bangu či pospáváním, ale i tak nám ubíhala dost pomalu. Tonka, která měla původně psát tento den, prý má z té cesty nějakou hrozně veselou historku. Ale protože zápis nebyl dodán, tak už se asi nikdy nedozvíme, o co šlo (a nejspíš si to už nepamatuje ani ona).

V půl deváté jsme vystoupili na nádraží Budapest Keleti (Budapešť východ), kde jsme měli konečně nastoupit do lehátko-

vého vlaku a zbytek cesty si užít v blaženém spánku. To všechno ale až dvě hodiny po našem příjezdu. Takže jsme si trochu obešli okolí nádraží, dokoupili zapomenuté zásoby či večere a posvačili. Kristiánovi se tak povedlo v místním McDonaldu rozměnit svoji dvacetieurovku na několik tisíc maďarských forintů, které se následně při cestě z put'áku všichni pilně snažili utratit. Taky nás tu otravovali nějakí prodavači podivného zboží. Poznámka na okraj: Takhle v létě bylo v Budapešti i večer hrozný vedro a na ulicích se povalovalo děsně odpadků a lidí, takže dojem z města byl silný. :)

Něco po desáté jsme konečně nastoupili do vlaku a ulehli ke spánku. Ten netrval zrovna dlouho, neboť přišla pasová kontrola, ale to patří už do dalšího dne.

Věšák

Vodní stavby na teplé vodě vpravo a studeném prameni vlevo

2. den – sobota

„Passport control!“ Z rubáše noční tmy nás vzbudilo klepání na dveře od průvodčího.

Rychlík Budapešť-Bukurešť, 1:00, kontrola pasů. Všichni je vytahují, průvodčí vždy jen lámaně přečte jméno a vrátí ho. Já ho hledám nejdéle ze všech, po chvílce je nalezen a procedura ukončena. Tonku ve vledějším kupé to překvapilo – ležela prý na lehátku a říkala: „Já nemůžu, jsem nahá!“ *(Tonka totiž měla občanku zahrabanou někde uvnitř batohu pod jednou ze sedaček. Ostatní ty své vylovili docela rychle a na ní se muselo čekat, protože odmítala vylézt z pod deky jen v prádle. A celá scéna se pak ještě jednou opakovala, protože si Tonka tu občanku zase schovala na to samé nedostupné místo. Pozn. Věšáka)*

Po cca jedné hodině následuje postup znovu. Tentokrát rumunský průvodčí. Kontrola, přečteno, spát.

V 10:00 (GMT +3) nás, nepřehřívivší si hodinky, budí průvodčí půl hodiny před tím, než máme vystupovat ve městě Sibiu. Debátujeme nad tím, jak to, že nás průvodčí

vzbudila 1,5 hodiny před plánovaným příjezdem *(A navíc jak je možné, že pojedem ještě hodinu a půl, když už jsme jen pár desítek kilometrů od cíle. Pozn. Věšáka)*. Potom někoho napadne, že jsme se posunuli do jiného časového pásma.

Po výstupu z vlaku nastupujeme na autobus směr Páltiniš. Část, včetně mne, v autobusu spí, ostatní si prohlíží okolí. Věšák s Vinylem nahlas počítají vozy značky Dacia, které mjíme. V letovisku Páltiniš jsme vystoupili a otevřel se nám pohled na turistické stánky a ubytování. Jelikož už byl čas, obědvati jsme asi 0,5 km od letoviska. Při krmení se celkem často opakovalo zjištění o přebytku jídla.

Stoupali jsme nahoru s malými zastávkami až do sedla pod kopcem Bătrâna. Otevřel se nám pohled na pláně pokryté žlutou, zlatězelenou trávou. Od nás až k obzoru se pnuly hory, na nichž občas pláň rozdělily krajky skal, a vysoké horské štíty se dotýkaly oblohy. Tam, kde by se mohla kombinace šedých krajek a zlatého hávu jevit nudně, se objevila temně zelená kleč nebo jalovec. Po chvíli se citelně ochladilo,

Konečně na hřebeni pohoří Cindrel

slunce zašlo. Pláně se zabarvily do šeda, jako by byly přikryté kamením.

V tomto sedle jsme z dálky viděli ovce. Po chvílce k nám přiběhli psi a asi 0,5 hod nás sledovali, zatímco Brouk četl. Zajímavé na nich byly obojky s ostny – prý proti medvědům.

U pramene jsme si natočili vodu (*Natáčil ji hrnečkem Brouk schovaný u pramene kde-si v kleči. Pozn. Věšáka*). Protože z cesty přitékala teplá voda a z kopce voda studená, rozhodli jsme se je mísit a udělat různé přehrady. Na konci jsme měli studený tok zadržený velkou Broukovou nádrží, ze které vytékal malý potůček na most, který křížil tekutinu teplou. Druhá část studené vody vytékající z v.B.n. proudila do zadržovací přehrady, odkud byl zlomek odváděn do jezírka s vlažnou, smíšenou vodou. Všechno (i z mostku) odtékalo dál na cestu.

Rychle se stmívalo, a tak jsme rychle hledali místo, kam bychom mohli ulehnout. Nalezli jsme ho o kousek dál, vytáhli staný a začali stavět. Oheň byl zapálen rychle, uvařeno též a nám nezbylo, než vzdát hold horskému masivu Lotru sladkými

doušky bezesného spánku za zvuku povykujících krkavců.

Klax

3. den – neděle

Ráno vstáváme na východ Slunce. Za chvíli se budí i Brouk a pozorujeme východ slunečního kotouče z mraků. Ale spoň rozděláme oheň a vaříme čaj. Díky tomu se nám daří odejít v devět hodin. K obědu dorážíme k jezeru, kde si zaplavíme. Klaxon si zaplavil hned 2x a Kristián vzbudil u svých kamarádů strach, že se utopí – plaval v chladném jezeře příliš daleko!

Na vrcholu hory Cindrel nacházím Čecha, co má namířeno do Sureanu. Vrchol je poset kříží. Po chvíli vyrážíme na Frumosu. Cestou nás mňejí motorizovaní vysokohorští turisté. Klesáme do sedla Steflesti po úvozové cestě, po které před chvílí projeli blázniví turisté na motorových čtyřkolkách. V půli cesty objevuje Brouk havarované auto. Všichni Rohlíci s Věšákem a Broukem se snaží auto rozebrat a roztlačit. (*Náhodou jsme po něm jen lezli, zkoumali ho a zkoušeli otvírat dvěře a podobně. Pozn. Věšáka*). Po chvíli se jim podaří z auta vyrvat rotor elektromotoru, který poslouží jako těžítka. (*Ve skutečnosti jsme našli cosi jako rotor startéru, ale ne v autě, nýbrž o kus dál vedle cesty, odkud to auto zjevně spadlo. Pozn. Věšáka*).

U pramene nabíráme vodu a někteří staví přehradu, která odvede potok na cestu. V sedle si vybíráme vhodné místo k táboření. Zapalujeme oheň a přichází ovčáctí psi, jeden se stane naším průvodcem i další den. Někdo mu vymyslel jméno Hamham, na které slyší zvláště, když mu dáváme část jídla. (*Jak doopravdy proběhla historka se psy popisuje náš zvláštní zpravodaj Vinyl. Pozn. Věšáka*)

Kule

4. den – pondělí

Ráno přšelo, takže jsme nemuseli vstávat. Asi v 10 hodin k nám do stanu přišla Ráchel s Tonkou, že se u sebe ve stanu nu-

V pozadí vrchol Cindrel 2244 m.n.m.

dí. Takže nás ve stanu pro 3,5 bylo 6. Protože v šesti lidech se ve stanu skoro nedalo hýbat, hráli jsme kontakt a jiné nenáročné hry. Pak jsme si dali oběd, ke kterému jsme asi všichni měli chleba.

Mezitím skoro přestalo pršet, takže jsem se šel podívat k Věšákovi do stanu. Když jsem vylezl z našeho stanu, tak jsem zjistil, že se na našem tábořišti objevil pes, kterého Kule pojmenoval Hamham. Věšák a spol. hráli Bang na tisíc způsobů. Prej s kartami na Bang hráli: Bangl, Kanastu, Žolíky, Pexeso, Kvarteto, Černého Petra a Uno.

Poté už jsme uvařili na ohni večeri. My jsme měli Miláno, Věšák čočku, Ráchel s Tonkou prý hnus a co měl Tatouch nevím. Poté jsme si ještě chvíli povídali u ohně a pak jsme šli spát.

Vinyl

5. den – úterý

Po popršeném dni bylo všechno mokré. Skupinka rychlejších vyrazila napřed

hledat pramen a doprovázel je Hamham (co to je za jméno?). Když jsme my (ti, co si balili pomaleji nebo si trochu přispá-li) došli na křižovatku v sedle kousek dál, kde jsme se měli potkat, vracel se už Brouk s lahvemi plnými vody. Sdělil nám, že Kule šel hledat pramen druhým směrem. Tak si všichni nabrali vodu z Broukova pramene. Kolem pramene taky rostly maliny. Poté, co jsme nabrali vodu a do-trhali maliny, jsme se vrátili na křižovatku k batohům, kam se zhruba ve stejnou dobu vrátil i Kule. Brouk mezitím zahnal Hamhama, který ležel o kus zpět ukřivděně v půli kopce.

Pak jsme začli stoupat po cestě na Lotru, až na Brouka, který se bůhvíproč rozhodl jít suchým korytem potoka. V půlce kopce se sice ztratila cesta, ale i přesto jsme dorazili na vrchol, kde jsme zjistili, že Brouk a Tatouch stále chybí. Báli jsme se, že se jim něco stalo, tak jsme si zalezli do spacáků a dali si oběd. Nakonec jsme vyslali Ton-

Rohlíci s Věšákem a Broukem se snaží auto rozebrat a roztlačit

ku, aby zjistila, co se děje, ale ta se nevracela, tak jsme poslali ještě Věšáka.

Nakonec se ukázalo, že Brouk a Tatouch jen sbírali granáty, které na Lotru vypadávají ze skal. (*Jak se Brouk dozvěděl v knize, kterou jsme četli. Pozn. Věšáka*). Na vrcholu, schovaní za balvany, abychom našli alespoň trochu závětří, jsme začali číst Noc Trifidů. Když jsme dočetli, tak jsme promrzlí vyrazili dál po hřebeni.

Po cestě jsme se zastavili nad krásným údolím s potůčkem, skalní stěnou, haldami bílých kamenů a kleč, ve kterém nám chyběl už jen medvěd. Na dalším vrcholu jsme našli Kuleho, který šel první, zalehlého v zákopu z 1.světové války, jak míří svou turistickou holí z kopce. V salaši v sedle kousek dál se Kule s Broukem snažili koupit sýr, ale nepochodili. Když jsme se začali poohlížet po místě na spaní, našli jsme malej přístřešek ze dřeva a igelitu, který měl jiskrami propálenou a izolepou zalepenou střechu. Kus vedle stála rozpadající se salaš, nad kterou jsme se nakonec na malém travnatém plácku utábořili, dali si večeri a šli spát, někteří dokonce pod širák.

Krteček

6. den – středa

Středeční ráno jsme se probudili do nechtutného vlhka a zatažené oblohy. Jelikož několik z nás strávilo noc pod oblohou, ráno těchto pár ubožáků (já nepatřil mezi ně) strávilo neúspěšným sušením spacáků. Po snídani k ohni přiběhl nadšený Brouk

Hamham na kontrolní obchůzce

Pod vrcholem Steflesti 2242 m.n.m. (pohoří Lotru)

s tím, že u potoka našel medvědí trus, roznípal ho a připadal mu čerstvý.

Když jsme vyrazili, neplánovaně jsme se rozdělili na dvě skupiny, které se asi po dvaceti minutách sešly v borůvčí, ve kterém byly borůvky tak koncentrované a velké, že jsem podobné ještě neviděl. Dnešní pochod vedl převážně v zalesněném údolí, takže se mi zdál velice nudný, ale cestou jsme obcházeli přehradu Vidru, u které, ač nepříjemně foukalo, jsme se vykoupali a nasýtli svá těla.

Poté, co jsme obešli přehradu, bylo naším plánem vystoupat asi 700 metrů, které jsme zpočátku stoupali potokem (který dřevorubci používali jako cestu). Po menším bloudění jsme narazili na chaloupku bačky, u které nás nejasným štěkotem přivítal ovčácký pes. Před chalupou byla spousta malých štěňat, která Kristián nadšeně obdivoval. (*A samotná chaloupka byla obohacená o solární panel a satelit – holt už i bačové vstupují do 21. století!*) Pozn. Věšáka) Po krátkém rozhovoru Kuleho s bač-

kou, kdy se Kule vyptal na cestu, se ještě mimochodem zeptal, zda nemá sýr (protože jsme dosud na žádný nenarazili). Bohužel neúspěšně.

Bačka nám poradila dobře a asi po hodině pochodu jsme se dostali do tábořiště, které se nacházelo v závětrí kopce asi 1950 m.n.m. Večer byla strašná zima, proti které jsem se vyzbrojil vším oblečením, které jsem měl. Po večeri jsem ihned zalezl do spacáku, ve kterém jsem poslouchal Věšáka čtoucího o dva stany dál. V noci, jako vždy, Kule a Vinyl strašně chrápali.

Pupek

7. den – čtvrtek

V noci bylo opět jasno. Takové hvězdy jsem v životě neviděl. Zároveň s tím nám už podruhé všechno namrzlo. Stany, tráva, kus bederáku čouhající z holčičího stanu. V láhvích byla ledová tříšť. Vstali jsme v půl osmé. Ve tři čtvrtě na deset jsem s Tonkou vyrazil napřed do sedla nad ná-

Před chalupou byla spousta malých štěňat

mi, odkud jsme s mapou zkoumali Parâng jako na dlani. Ukazovali jsme si, kudy půjdeme a kde budeme spát.

Když nás dohnali ostatní, přečetli jsme si další kapitoly z knížky a pokračovali jsme dál. Prudké a dlouhé stoupání po jediné asfaltové silnici v širokém okolí nás přivedlo až ke kulturnímu šoku – soustavě chatrných domků sloužících jako tržiště se suvenýry, rychlé občerstvení a sklád-

Orientální bazaar na Transalpinské magistrále

Přehrada Vidra mezi Lotru a Parângem

ka odpadků. Místní turisté si sem vyjedou autem, udělají selfie s horami a jedou zas dolů. Občerstvení jsme neodolali a koupili si bochník uzeného sýra, zvláštní čokoládovou pochoutku, někdo také langoš nebo kukuřici a já s Kulem mamaligu (kukuřičnou kaší) s vepřovými závitky v zelném

listu. Pak jsem si zapsal, kdo co utratil, neboť to všechno byly moje prachy.

Popošli jsme půl kilometru mimo necivilizovanou civilizaci a ocitli se opět v přírodě. S tímto prazvláštním městečkem na dohled jsme si snědli oběd s koupeným sýrem. Nějakou dobu jsme na obzoru pozorovali Tončinu pyramidu, o které už den předem prohlašovala, že tam musí vylézt. *(A taky jsme tam, my blázni, vylezli, i když jsme nemuseli. Pozn. Věšáka)*. Byl to Mohorul s 2337 m. Dál nás čekal sestup k jezeru Gâlcescu (1935 m). *(Dost brutální sestup, nebo možná spíš skluz. Pozn. Věšáka)*. Kousek nad ním jsme potkali skauty ze střediska Orion Kladno a od Šedého Vlka jsme dostali podrobnou mapu na zbytek cesty. Pak jsme se vykoupli.

Večer jsme si udělali oheň z kleče, která, podle našeho stoletého průvodce (papírového), nehřeje, ale pouze svítí. Nás hrála dost, ale jinak byla zima. Kule si dal horký kámen pod zadek a nahříval si kule. Dál už přináším pouze hlášky od ohně:

Ráchel (o jejich müsli večeri): „Tonko, ty si vyjedla všechny polštářky! Já neměla ani jeden...“ Tonka: „To bylo to první.“

Nocleh na hřebeni před transalpínskou silnicí

Po tom, co Ráchel odešla čúrat, se Věšák ptá kam: „K plesu? To snad ne!?“ Tonka: „K lesu?“

Brouk čte Klaxovi jeho zápis přes rameno: „GMT+2? Napiš tam vysvětlivku.“ Klax: „To snad každej ví, ne?“ Krteček: „Co je to GMT?“ (GMT: *Greenwich Mean Time* - časové pásmo základního poledníku v Greenwichi. Pozn. red.)

Kšanda a Krteček se perou. Kšanda: „Proč mi kopeš nohou do Tonky?“

Někdo o dřívější nehodě jednoho člena naší výpravy, který si roztrhl oděv při manipulaci se dřívím: „Krtěček a kraťásky.“ (Krtěček = Kristián. Pozn. red.)

Brouk

8. den – pátek

V noci byla docela zima, ale jinak v poh. Ráno mě jako vždy vzbudila Broukova vařící skupina, která vstává vždy hrozně brzo. Pak jsme teda nějak vstali a nasedli se. Kristián a Pupek se šli vykoupat, blázni. Tvářili se, že to bylo fajn, a Brouk, Vinyl a Klax jim na to skočili a šli si ta-

ky zaplavat. Kule někam odešel a Kristián mu strčil do brašny s foťákem těžítka. :) Věšákovi asi myš prožrala tortilly. Kule se celej maže (i s vlasama) nějakým sajrajtem proti slunci. Prej je to po vzoru Vinyla, kterej ale nevypadá, že by si mazal vlasy opalovacím krémem, tak nevím, co ho to popadlo.

Pak jsme vyšli kolem nějakého plesa na hřeben. Když jsme se tam doplahočili, hrozně dlouho jsme se váleli. Pak Vinyl přemlouval Věšáka, aby četl, a pak to plynule přešlo v oběd. Za chvilku přišly ovce a začly se pást všude kolem. Chvilku po nich přitáhl i bača se psama, kteří na nás začli dorážet, ale přestalo je to bavit.

Po obědě jsme si během odchodu zahráli hru „kdo nažene víc ovcí do údolí“. Dále následoval překvapivě namáhavý výstup na vrchol, ze kterého jsme se koukli, jak hodně bychom museli sklesat, kdybychom chtěli spát u nějakého plesa. (Přitom jsme Tatouchovým kukátkem pozorovali drobné objekty na břehu plesa, ze kterých se vyklubaly stany a lidi. Pozn. Věšáka)

Východ slunce na Parângul Mare

Směr Lacul Galcescu

Když jsme došli pod Parângul Mare, začla debata o tom, kde se bude spát – jestli na hřebeni nebo u plesa v kotli pod Parângulem. Nakonec vyhrála varianta „na hřebenu“, ale někdo musel dojít pro vodu k plesu. *(Dost podobným držkosestupem, jako předchozího večera. Pozn. Věšáka)* A tak šli dolu všichni mimo mě, Tatoucha, Tonky a Ráchel. Oni se dole vykoupali a pak se vrátili a všichni vařili večeri. Mezitím a potom se Brouk, Kule, Tonka a ještě někdo domlouvali, v kolik budou vstávat na východ slunce. (A ostatní přemlouvali, aby šli taky.) Pak už se jen přečetlo několik kapitol a všichni ulehli do spacáků.

X'anda

9. den – sobota

Ráno jsem byl probuzen Broukovým budíkem v 5:10. Šilenci, co šli na východ Slun-

ce na Parângul Mare, totiž zrovna vstávali. Trvalo jim to asi půl hodiny a dělali při tom děsný randál. Když konečně odešli, tak jsem ještě pěkně dlouho nemohl zabrat a k tomu jsem mrznul, protože X'anda s Krtečkem udělali ve stanu hrozný průvan. Když jsem konečně usnul, tak jsem ale spal tak dlouho, že při mém probuzení už měl Tatouch sbaleno. Rychle jsem teda vylezl, sbalil se a nasnídal, a pak už nám nic nebránilo vyrazit za zbytkem na vrchol. Co zatím dělala druhá skupina se dozvíte později od Klaxe.

Díky poloze našeho tábořiště ve 2,3 tisících m.n.m. nebyl výstup nijak zvlášť těžký a vrcholu Parângul Mare (2516 m.n.m.) jsme dosáhli asi za půl hodiny. Tam jsme si s ranní skupinou dali čokolády, rybičky a podobné vrcholové dobrůtky, fotili okolí a jen tak se váleli. Při obvyklé debatě, jestli jde o „hořkou čokoládu“ nebo jen „Orion hořkou“ se Kule prořekl, a tak jsme si za jeho „podíl kakao-vého čehosi“ taky zaklikovali. Brouk se před odchodem ještě nechal vyfotit s jednou z rumunských vlajek, které tu visely, a pak už jsme vrchol opustili a vyrazili po hřebeni dál.

Kousek pod Stoienitou jsme dali pauzu a sledovali, jak se k nám blíží dva bařůžkáři. Když přišli, tak se ukázalo, že jsou ze Slovenska. Řekli nám, že hned podle batohů poznali, že jsme Češi. Brouk na to odpověděl, že my zase poznali, že jsou Slováci, protože mají tak špatně zabale-

Vrchol Parângul Mare (2516 m.n.m.)

no. Chvilí jsme se s nima bavili, prý jsou v Rumunsku už dlouho, už přešli Apusani a teď jsou přes Parâng dál. Dost si pochvalovali offline Mapy.cz, tak jsme si zase přisadili, že to je jasný, když jsou „bodka“ cz...

Protože jsme diskutovali docela dlouho, tak jsme se rozhodli, že se tu rovnou naobědváme. A, jak už to tak bývá, následovala jedna (=čtyři) kapitola Noci Trifidů. Během čtení nás minuly zástupy místních turistů, kteří si to šinuli od lanovky k Parângulu Mare. Něco, jako když u nás chodí lidi na Sněžku.

Asi tak ve dvě nám začlo být nesnesitelně vedro, tak jsme se vykopali k odchodu. Přes vrch Cárja jsme se sklouzli po kamenité pěšině až k místnímu nouzovému přístřešku. Jelikož jsme ale nebyli v nouzi, neměli vodu a moc se nám tu nelíbilo, tak jsme pokračovali k původnímu cíli – Lacul Mija. Broukovi se ale cesta po hřebeni zdála moc nudná, tak začal klesat offroad, že se sejdem na místě. My ostatní to vzali ještě kus po hřebeni, načež jsme uhli po žluté směrem k plesu.

Asi v půli cesty jsme potkali Brouka u potoka. Po menší vodní bitvě jsme schovali batohy do kleče a vyrazili k plesu Lacul Mija. Bylo tam krásně, slunce hřálo a voda byla příjemná. Po chvíli dorazil párek turistů, kteří zjevně nebyli moc rádi, že tam nemůžou být sami. O moc déle jsme jim tam ale nestrašili – po mnoha žabkách, přeplavání plesa a dalších vtipnostech jsme se vrátili k batohům.

Kousek od nich u potoka jsme se utábořili a Kule začal debatu o nějakých chemických nebo fyzikálních jevech. Já moc neposlouchal, ale ostatním debata vydržela přes celou večeri. Naše Miláno se docela povedlo, jen ta slanina mohla být trochu míň křupavá. Holkám se zas povedlo nějak odvařit svůj varič, takže musely vařit na Vinylově Primusu.

Po večeri se ukázalo, že tu není moc slušných míst na stan. To trochu zamrzí... Tak jsem stan postavil na tom relativně použitelném a doufám, že se trochu vyspíme. Ostatní spí pod širákem. Večer jsme pak seděli u ohně a řešili oblíbené logické problémy, jako třeba slepice, prášky nebo žárov-

Zatímco někdo jel lanovkou, byly i tací, co jeli na bobech (Vinyl)

ky. Když nás to přestalo bavit, vnutili jsme Klaxovi knihu a poslechli si další tři kapitoly Trifidů. Nakonec jsme jen zalehli do spacáků a spali (na ten terén kupodivu dobře :)).

Věšák

9. den – sobota (verze Východ slunce)

Po neklidné noci, strávené nedočkavým čekáním na noční výstup, se konečně ozval Broukův budík v 5:10. Někteří se probouzí rychle v očekávání na nadcházející události, jiní se probírají déle, snad z nočních můr či snů.

Pod širým nebem jsou krásně vidět hvězdy - Kule a Vinyl se ihned pouští do hlasité debaty o nich, ale na to není čas. Bourání stanů, balení Kulecího batohu, kamenitá cesta. Na cestu nám svítí Venuše, Jitřenka. Po levé ruce září světla měst, vpravo je noční tma takřka úplná, jen ji občas ruší nějaká záře, snad čelovka, možná někdo se stejným cílem - sledovat východ Slunce z jakéhosi vrcholu.

Na vrchol královského Parângul Mare (2519 m n. m.), nejvyšší hory našeho putování a nejvyšší hory pohoří Parâng, se dostáváme asi 20 minut před tím, než se má objevit první sluneční paprsek. Přesto je co sledovat - od světél civilizace vpra-

vo (při výstupu jsme měli východ za zády, na vrcholu jsme se logicky otočili) se pomalu zvedá ranní opar, vypadá téměř jako moře. Nad ním, na horizontu, se pomalu tvoří první náznak východu, červená linka, směrem nahoru pomalu přecházející v modročernou temnotu. Uprostřed se červený obzor mění v pomerančový, dál na jih opět rudne a ztrácí se. Ale to už se chystáme na východ. Někteří si ještě vytahují vajíčko a ohřívají čaj.

Nad pohořím Făgăraș se objevuje srpek slunce. V tu chvíli se rudá polovina nebe začne přeměňovat na žlutou a na jejím okraji se objevuje temně zelená. Ale tehdy se již slunce vyhoupne neuvěřitelně rychle nad obzor a zaleje nás, velký Parângul Mare i širé okolí zlatavými paprsky. Tehdy si již všichni vytahujeme spacáky, máme asi 4 hodiny než přijde Tatouch s Věšákem. Věnujeme je focení a čtení Karpatských her.

Klax

10. den – neděle

Tu noc jsme spali pod širákem kousek od plesa Mija. Bylo teplo, jasná obloha a žádná rosa nenamočila naše spacáky. Ten den nás čekal podle mne jeden z nejhorsších úseků cesty, a to sestup z hor s převýšením asi 700 m. Přibližně kolem jedenácté jsme byli sbalení, nasnídaní a vyrazili jsme na cestu. Bylo vedro. Už to nebylo, jako v předchozích dnech, kdy jsme potkávali 5 lidí za den, z čehož 3 byli bačové, ale potkávali jsme jednoho upoceného turistu za druhým.

Asi po 2 h jsme dorazili k lanovce (jestli se ten krám dá tak nazvat...), u níž jsme si dali oběd. Poté nás čekala dlouhá cesta dolů. Tonka, Kule a Brouk jeli lanovkou a my ostatní jsme šli pěšky. Kristián a Kšanda táhli batohy na bobech, které cestou našli (*A na kterých se předtím chvilku vozili z kopce. Pozn. Věšáka*). Asi po hodině jsme se potkali s ostatními a následně jsme společně pokračovali po červené značce směrem k městu Petrosani. Bylo zajímavé vidět, jak se mění příroda kolem nás. Když jsme sestupovali z hor, začaly se objevovat listnaté stromy, a teď už kolem nás nerostlo nic jiného.

U jezera Lacul Mija

Než jsme našli místo na přespaní, doplnili jsme zásoby vody na zahradě nějaké rumunské babičky, která nás ze svého dvorku, kde měla oslíka a psa, něco křičela. Toho jsme si ale nevšimli. Večer se mě a Tonku kluci snažili naučit Bang. Po hře jsme vařili večeri. Já s Tonkou jsme měly těstoviny s cibulkou, kterou jsme usmažily na Flóre (*stanice metra v Praze, pozn. red.*) a česnekem a k tomu lístky máty, kterou jsme natrhaly u cesty. Po večeri jsme si zalezli do spacáků a četla se Noc Trifidů. Zase jsme spali pod širákem.

Ráchel

11. den – pondělí

Spali jsme asi 5 km před Petrosani na červené značce vesměs pod širákem. V tom místě už byla cesta téměř souvisle obehnaná ploty, za nimi byly pokosené/spasené louky a seníky. Vlak měl jet v půl osmé, a tak jsme vstávali ještě za tmy, těsně po páté hodině. Balení jsme zvládli cca za půl hodiny, a tak jsme již ve 3/4 na šest byli na cestě. Prašnou, a místy rozbahněnou cestou jsme za svítání

pomalu sestupovali k městu po malém hřebínku. Ráz krajiny se moc neměnil a ukázalo se, že spát jsme mohli i blíže k městu a nádraží. (Asi v půlce trasy jsme překřížili příčnou cestu, která byla v mapě hrdě zakreslena jako silnice. I za ní bylo ještě několik spacích míst.) Město samo vypadá poměrně civilizovaně (za Cauceska to bylo výstavní hornické centrum): centrální bulvár, který je dodnes tvořen moderními domy postavenými ještě za Cauceska, je oživen obchody, bankami a restauracemi (původní činžáky vypadají architektonicky celkem promyšleně, jen provedení je trochu orientální: svislé stěny nejsou až tak svislé a četné balkóny mají zase šikmé podlahy).

Po příchodu na nádraží jsme zjistili, že osobáček, který nás měl v 7:36 odvést do Simerie, má asi hodinu a půl zpoždění. To by nám ovšem ujel rychlík do Budapešti. Po chvíli se ukázalo, že rychlík do Simerie, který měl být už 3/4 hodiny pryč, teprve přijede. Tak jsme si holt koupili dražší lístky a doufali, že nás „rychlík“ doveze včas. Ze začátku to tak ne-

Klasický rumunský stoh sena (tzv. panák)

vypadalo – trať z Petrosani na sever se zpočátku dere skrz vápencové soutěsky a několika tunely a rychlost rychlíku nedosahovala ani rychlosti jízdního kola. *(Navíc průvodčí ve vlaku po našem nástupu hrdě zahlásil, že je nějaký problém s lokomotivou a že se jen tak nepojede. Naštěstí se vše brzo vyřešilo a vlak se, i s námi, rozjel. Pozn. Věšáka) Asi po hodince se to ale zlepšilo, krajina se otevřela a vlak přece jen zrychlil. Takže v Simerii zbyl čas i na nákup potravin do vlaku.*

Další cesta už proběhla téměř podle plánu, rychlík Dacia pomalu ukradoval kilometry rumunského Sedmihradska a po téměř hodinové zastávce na hranicích začal ukusovat kilometry i z maďarské puszty. Krajina zábavná nebyla, a tak jsme si několika-hodinovou cestu krátili luštěním Věšákových šifer, hraním Bangu, čtením a spaním. V Budapešti jsme byli před šestou a lůžkový vlak domů jel před osmou. Necelé dvě hodiny čekání jsme strávili potulkami kolem nádraží a nákupy občerstvení. Do Prahy jsme vyjeli jen s malým zpožděním a cesta proběhla bez zajímavostí (pokud nepočítáme

Kristiánův autoportrét

špatně otvíratelná okna, málo fungující klimatizaci a horko v horních patrech).

12. den – úterý

Cesta z Budapešti trvala deset hodin a je naplánovaná tak, aby vlak do Prahy nedorazil moc brzo (plán 6:45) – pražské lůžkové vozy v Pardubicích odpojí a nechají je tam dvě hodiny spát, zatímco berlínské vozy jedou do Prahy přímo a jsou tam už před pátou. Puťák skončil rozchodem na hlaváku ve 3/4 na sedm obvyklým kolečkem a dohodou „večer zavolej, domluvíme to“ (v tomto případě šlo o oddílový program).

Tatouch

Osobáček, který nás měl v 7:36 odvést do Simerie, má asi hodinu a půl zpoždění

Družinová výprava SkoRo

17. 9. 2017

V neděli 17. září jsme se sešli v 9 hodin na Smíchovském nádraží. Přišel tam Nat, já (Robin, pozn. red.), Teo, Vanda, Mrkev a Zulu. Oliver nepřišel, protože mu bylo blbě. Když jsme vystoupili na zastávce Dobřichovice, šli jsme do lesa, kde nám Věšák řekl, že budem hrát takovou hru na hledání značek. (Věšák: *Taky jsme hráli na viry, které se snaží chytit programy putující mezi počítači, a chvíli poseděli na vyhlídce. Kluci pak našli v lese pneumatiku, kterou jim stálo za to táhnout v naději, že jí budou moct pustit z kopce.*)

Když jsme usoudili, že si dáme oběd, vylezli jsme na kopec a dali jsme si ho. (Věšák: *Cílem bylo najít vršek Kamenná s ohništěm, který nám doporučil Brouk. A to se nám taky povedlo – nachází se nad řevnickým lohem.*) Mrkev si opíkala gumové medvídky a zadělala si od nich kalhoty. Já a Zulu jsme si opíkali jablka.

Na cestě na vlak jsme se zastavili na hřišti a asi 30 minut tam pobývali. Pak jsme šli a o 0,5 km dál jsme se zastavili u obchůdku, kde jsme si něco koupili a šli na vlak.

Robin

Družinová výprava Tygrát

23. 9. 2017

Protože jsem si všiml, že jsou v oddíle populární cyklovýpravy, rozhodl jsem se, že pojedeme na jednu taky. Sešli jsme se u klubovny. Velká Anežka, Vtip a já jsme v ní přespávali po Kecu. (Ta) Bart, Už a Pavián dorazili ráno. Když jsem si nesl kolo nahoru, prasklo mi laníčko k zadní brzdě. Naštěstí je to ta, která se správně používá méně, aby kolo při brzdění nedostávalo smyk, takže mi to tak nevadilo.

Vlakem z Vršovíc jsme dojeli do Komořan, odkud jsme jeli k Berounce a pak pojedl ní až do Řevnic. Cestou jsme si hráli s ozvěnou ve štole pod, přejeli jsme po

zavěšených lávkách pod pražským okresem, nasbírali jsme spoustu vlašských ořechů a otestovali své dovednosti v jízdě na kole při několika soutěžích. Celý den jsem jen čekal, kdy už začne pršet a kvůli předpovědi jsme si tedy udělali menší odbočku z údolí Berounky na hrádek Karlík - než začne pršet. Děti mocně protestovaly, ale nebylo jim to moc platné. I s touto odbočkou jsme neujeli víc než 25 kilometrů, protože to do Řevnic byl už jen kousek a plán od začátku byl, zastavit se tam v cukrárně. Nakonec jsme to tam i zabírali a jeli vlakem zpátky. Pršet nakonec vůbec nezačalo.

Brouk

Podle všeho na tom sedíš a šlapeš, jako kdyby na tom závisel celý tvůj život, a řveš u toho jak šílenec. (převzato z tundracomics.com)

Podzimní voda – Sázava

29. 9.–1. 10. 2017

Nastoupili jsme do vlaku v hodin. Potom jsme vystoupili a šli jsme do obchůdku a pak jsme nastoupili do jiného vlaku, který nás odvezl na místo, kde jsme měli vystoupit a tak jsme vystoupili a pak jsme šli, šli a šli. Když jsme došli, tak jsme došli, postavili tropika a čekali jsme na lodě (+ na ulejšváky, kteří jeli autem).

Zde Vabukův zápis končí. Jak vidíte, ani půl roku mu nestačilo na to, aby výpravu rozvedl na něco více než tři souvětí. Je to opravdu takový lenoch? Nebo snad za to ta akce ani nestála? Byla tak nudná, že o ní Vabuk neměl co říct? Nic zajímavého se nestalo? Tak s tím bych si dovolil nesouhlasit. A hned vám povím proč.

„Flákači“, co jsme jeli s loděma, jsme je museli za tmy tmoucí svězt po vodě kus po proudu, protože naproti tábořišti ostatních nebylo kde zaparkovat. Přistávání po tmě v proudu s jednou až dvěma loděmi ve vleku bylo dost pikantní.

Navštívili a pořádně prolezli jsme zříceninu hradu Zbořený Kostelec. Kule záplatoval lodě

Kluci trénují eskymáka

petlahvema. V Týnci nám kachny málem lezly samy na talíř a kluci trénovali cvakání se. Vody bylo málo, takže většinu jezů jsme buď konili nebo přetahovali a některé úseky řeky byly tak suché, že jsme lodě prakticky tahali po kamelech. Každý z nás brutálně odřel loď, ale nejvíce to odnesla Modrá, ze které Brouk udělal Titanic a skutečně s ní šel málem ke dnu.

Přepádlovali jsme přehradu Vraný a nechali se od Horáce s Mášou v Měchenicích pozvat na čaj. No řekněte – zní to jako nudná akce?

**Původní zápis dodal Vabuk
Kurzívou okomentoval Věšák**

Vody bylo letos opravdu málo

Podzimní sraz

14.–15. 10. 2017

Tygřata se moudře rozhodla vyrazit na podzimní sraz až v sobotu, aby se vyhnula pátku 13. Že sobota je šťastnější, dokázal Vtip už na nádraží ve Vršovcích tím, že našel korunu, i když nechutně zaprášenou. Ve vlaku do Čerčan se někteří možná cítili trochu utlačováni, nicméně našlo se místo i pro batohy, které zakrslým Tygřatům museli nahoru zvedat chudáci jejich ne o moc méně zakrslí rádci. Protože Tygřata jsou letos (kupodivu) starší než loni, opustili jsme vlak už na zastávce Vranice a dál se vydali po svých. Myslím, že naši spolucestující si oddechli. Z vlaku jsme vykročili přímo do prosluněného podzimního lesa. Cestou jsme zakopávali o houby, které nám asociovaly vtip o hloupém člověku, co chodí po lese, a jak to s ním chudákem dopadlo. Nicméně Brouk tvrdí, že ve vtipech se sprostá slova používat můžou, jinak to nemá cenu. Obědvali jsme na malebném místě nad

skalní stěnou. Každý tuto přestávku strávil po svém, ať už (zbytečným) klikováním nebo s lopatkou a Broukovým toaletákem. Počasí bylo úplně za odměnu a podle mě si člověk chůzi nejlíp užije naboso. Ovšem dokud si do nohy něco nevrazí.

V Kácově jsme posbírali jablka, co nepadla daleko od stromu, a závistivě slintali na hrozný jablek v cizí zahradě. (*Brouk: My jsme cestou viděli všude spousty jablek. – Myslíš ten jeden strom v té jedné zahradě? – Asi jo no.*)

Na sraze bylo lidí jako psů, zato pes jenom jeden. Bylo na čase začít vařit, a tak jsme zaveleli vybalit zásoby. Vtip zjistil, že není slanina jako slanina a že není 10 mrkví jako 10 mrkví. V kombinaci s Paviánovým mega celerem není divu, že někteří naši svíčkovou hodnotili spíš jako obstojnou celerovou pomazánku. Po neustálém nahánění Tygřat – která se tradičně stylizovala do role paviánů – aby přiložila ruku k dílu, Brouk rezignoval a radši do kotlíku nastrouhl svo-

Oliver a Robin s čínskými nudlemi

je prsty. Nutno ovšem uznat, že kluci uplácali prvotřídní knedlíky. Naše stoprocentně skvělá soutěžní svíčková nezvítězila jen proto, že Tygřata se víc než o vaření zajímala o vzájemné mlácení a pořvávání. Alfons prohlásil, že kdyby ji vařily děti, dal by jí nejvíc bodů. Já se domnívám, že vysoké ohodnocení si vysloužila právě díky tomu, že se jí děti zdaleka vyhnuly. Nicméně faktem zůstává, že, stejně jako anglická snídane k večeři a jakési čínské nudle, i náš pokrm byl na hlavu poražen „hnědými nudlemi“ made by Vanda. Tygřata se poprala hlavně o knedlíky s brusinkami a šlehačkou, takže maso s omáčkou zbylo dokonce na ráno i na psa.

Když se snesla tma, zasedli jsme v hojném počtu kolem slavnostňáku a zapěli písňe dětské, písničky na přání, odrhovačky i nějaké ty hitovky. Noc pod hvězdnou oblohou byla rušena jen jedním obzvlášť hlasitým a vytrvalým srncem a třeskutou zimou, které se těžko odolávalo i se psem ve spacáku. V mlhavém ránu jsme ohřáli čaj a svíčkovou, počkali, až se vyhrabou z pelechu i Brouk a Věšák, a pak zbývalo jen zahladit stopy táboření. Tygřata radí: Když balíte tropiko, nechte ho pěkně vyschnout na sluníčku a při skládání ho pak nezapomeňte rozprostřít do mokré trávy.

V počtu 7+1 statečných jsme vyrazili na cestu. Zanedlouho jsme se z lesa vyhoupli na sluncem vyhřátou silnici, na níž jsme se roz-

Stoprocentně skvělá soutěžní svíčková

pláclí. Bylo třeba zhodnotit rozpočet, protože tygřecí obavy, že jim nezbydou peníze na most, začínaly být neúnosné. Že pavíání zadky přitahují pozornost, je všeobecně známo, ale o atraktivitě zadků broučích jsme dodnes neměli ponětí. Každopádně Broukovi se neobvyklým způsobem povedlo stopnout projíždějící auto, které nás ochotně nabralo a vyplivlo jen kousek od mostárny. Načerpali jsme zlatou tekutinu a předháněli se, kdo nakoupil výhodněji, do pomačkaných lahví to totiž bylo se slevou.

Cestu na autobus nám lemovaly koleje, vymysleli jsme proto skvělý plán, jak si necháme rozjet mince a natočíme podvozek projíždějícího vlaku. Během obědové pauzy nám došlo, že tudy asi opravdu žádný vlak nepojede – co asi znamená výluka, no jo. Čekání na autobus jsme si krátily visením na tyčích zastávky. Vtip se při tom zvládl i houpat a vydržel z dětí nejdéle – 1:04. Brouk musel dokázat, že je nejlepší a pustil se až po necelých 2 minutách. Taky jsme chtěli výchovně působit na všiváka na dětské čtyřkolce, který se dle našeho názoru nevhodně předváděl. Než jsme se ale rozhodli, kterou nadávku k tomu účelu zvolíme (prdóchu, nebo plantážníku), došlo mu naštěstí palivo. V autobuse proběhl vtipový duel mezi Věšákem a Vtipem, pak všichni tak nějak odpadli. Vlak svou přeplněností silně konkuroval autobusům na Suchdol, my ale seděli, cha chá. Dopisuje mi propiska, tak to je konec.

Anežka K.

Pražská stovka

20.–21. 10. 2017

To byla hrozná stovka. Poznal jsem, co znamená, když to bolí (svaly, vazy, puchýře). Robin byl na tom asi líp než já, byl jenom unavený.

Až do 80. km to vypadalo, že trhneme náš loňský čas 28 hodin, a to dost výrazně - mohli jsme být až o 3 hod. rychlejší. Ale jak se setmělo, přestalo se nám dařit.

Začalo to turistickou značkou na úzké silničce do Chýnice, ze které se vyklubal hlavní tah pro obyvatele satelitu u Prahy. Udělal se mi pucejř, zalepil jsem ho úplně blbě speciální náplastí s gelovou vrstvou, která je možná určena do polobotek nebo lodiček, ale ne do pohor. Protože se mi gel vytlačil mimo puchýř a ten dřel tak, že jsem se rozhodl náplast sundat, ale ona není sundavací, lepší i na puchýři, takže jsem ho strhnul (a zalepil normální náplastí). Pak jsem šel jako první a protože jsem spíš dával pozor, kam šlapu (kvůli pucejři), než kudy jdu, zavedl jsem nás z cesty a museli jsme se vracet.

Dále jsme v Chotči (Mlýn u Veselých) našli na cestě ležet opilce a protože byl úplně mimo, pršelo a nebylo nám jasné, co s ním je, zavolali jsme mu sanitku a museli na ni počkat (doktor přijel osobákem docela rychle - za 10 min, za ním pak ještě sanitka).

Následovala hrůza - cesta podle Radotínského potoka, který se asi nedávno zvodnil. Zapadali jsme do bahna po kotníky a Robin roztrhnul hůlku (zůstala zaseknuta v bahně za talíř). Museli jsme vylézt do stráně rokle (úhel asi 45 stupňů) a po vrsťevnici se prodírat lesem nad cestou. Udělal se mi pucejř na druhé noze.

Vzhledem ke stavu km na GPS hodinách, pokročilému času a stupni devastace našich tělesných schránek jsme se rozhodli nejít do Slivence a na Lužiny (mohli bychom ujít moc a být diskvalifikováni), ale šli jsme dolů do Radotína na nádraží, kde jsme poslední kilometr ušli tam a zpět před areálem Janky Radotín.

Musím konstatovat, že minulý ročník byl proti tomuhle selanka, když se mi akorát udělalo špatně v tramvaji cestou domů, kde jsem se napil sladkého čaje a najedl a vše bylo zase v pořádku. Letos jsem byl fakt vyřízený.

P100 v číslech:

Start pátek 20. 10. 18:50 Unhošť

Cíl sobota 21. 10. cca 23 hod. Radotín

Celkový čas zase cca 28 hodin

Délka podle GPS 100,025 km

Průměrná rychlost pochodu (bez započítání delších zastávek) 4,1 km/h

Trasa:

Unhošť - Poteplí - Roučmída - Muňava - Jenčov - Skalka - Sýkořice - Zbečno - Křivoklát - Roztoky - Dlouhý hřeben - Leontýnský zámek - Hředle - Zdice - Lounín - Slavíky - Koněpruské jeskyně - Tobolka - Koda - Srbsko - Sv. Jan pod Skalou - Propadlé vody - Cementárna (u Loděnice) - Vysoký Újezd - Chýnice - Choteč - Kalinův mlýn - Maškův mlýn - Cikánka - cementárna Radotín - nádraží Radotín

Pokud půjdeme příště, tak trasu z jihu, která skončí v Záběhlicích a jejíž konec máme projít, takže nás nic jako Radotínský potok nepřekvapí.

Martin B.

Nádraží Radotín (ilustrační foto), ve skutečnosti byla tma a deštivo (zdroj Wikipedia)

Podzimní tábor v Domaslavi

27.–29. 10. 2017

Státní svátek 28. října připadl na sobotu a tak byl letos „podzimák“ krátký. Ubytování jsme si domluvili na faře v Domaslavi, což je jinak prázdný obrovský dům asi kilometr od místa, kam jsme léta jezdili na tábor = Hadovka (jenomže to už skoro nikdo nepamatuje).

Účast nebyla nijak závratná, čtyři Tygřata (Vtip, Už, Lukáš, Marino), tři SkoRo (Mrkev, Prokop, Oliver), Vinyl, Věšák, Kule, Horace a já. Z Prahy jsme jeli vlakem do Kokašic a pak jsme šli pěšky po silničce za mírného deště něco kolem hodiny a půl. Takže na faru jsme dorazili za tmy a stáčili se tak akorát usalašit na spaní. V sobotu bylo zamračeno a pršelo, přesto jsme ale vyrazili ven – obejít kdysi známá místa. Na žulovém vrchu jsme zahráli místně tradiční pikolu. Pak jsme sešli na tábořiště (je dost zpuštělé a smutné) a na Parnas a pak jsme kolem baobabu lezli kolem Milíkovského čihadla k Ovčí rotundě. Jenže jsme šli volně terénem, a tak jsme ji netrefili, vylezli jsme pod ni a pak se k ní už nikomu nechtělo trnín a hloží m drásat. Na Kracíkov jsme ale vylezli – je upravený, vyčištěný a zkultivovaný a na torzu staré věže udělali vyhlídkovou terasu (výhledy byly pěkné i přes „dramatickou oblohu“).

Vzhledem k tomu, že začalo poprchávat, jsme vyrazili do chalupy a pozdní odpoledne jsme strávili tam, především hraním na schovku (mezipatra, skryté komíny a šachty k tomu nabízely mnoho možností).

V noci se začaly venku dít věci, mírně pršelo a přitom foukal silný vítr, který lomcoval okny a okenicemi a pokoušel se odnést střechu. Střechu neodnesl, ale zjevně někde potrhál dráty, protože přestal jít proud. Dopoledne přestalo pršet a vítr naopak rozfoukal oblohu, takže občas dokonce vykouklo sluníčko. Zevnitř z chalupy to vypadalo velmi romanticky. V plánu jsme měli jít pěšky přes Černošín do Ošelína na vlak. Ze začátku to vypadalo, že plán dodržíme. Jenže vítr byl pořád hodně silný

Zříceninu i kostel na Krasíkově začali opravovat

a v lese, kterým vedla naše trasa, se válely v noci vyvrácené stromy. A pak se začaly stromy ohýbat až k zemi a lámat se. Působilo to dost hrozně a tak jsme les opustili a vydali se přes pastviny. V Černošíně už jsme měli putování dost a rozhodli jsme se, že zaskočíme na hrad Volfštejn (ukázalo se, že je to romantické místo), a pak popojedeme autobusem na vlak do Stříbra. První část plánu vyšla. Ve Stříbře jsme ale zjistili, že přes trať popadaly stromy a vlaky nejezdí (naš původní cíl, Ošelín, byl zcela odříznut od světa). S nastalou situací si železničáři poradili s dokonalostí, která je jim zřejmě vlastní. Jelikož vlaky mezi Planou a Stříbrem nemohly jezdit, nechali je tam stát a lidi v Planě nakládali do autobusů a vozili je do Plzně. Ve Stříbře pak byly autobusy zcela plné a nikoho už nenaložily. Vlak ze Stříbra do Plzně (vešlo by se do něj podstatně víc lidí než do autobusů) údajně do Plzně poslat nemohli = neměli „vlakovou četů“, ta jezdila s autobusy. Na nádraží ve Stříbře byly houfy lidí a jediná pokladní, kterou se nikdo od drah nenamáhal informovat, co bude. Do Prahy jsme tedy dojeli s asi tříhodinovým zpožděním, když se situace už uklidnila. Doma jsme se dozvěděli, že jsme právě přečkali orkán Howart.

Tatouch

Listopadová družinovka SkoRo

17.–19. 11. 2017

V pátek 17. 11. jsme jeli k nám na chalupu. Měli jsme sraz na Knížecí a dopadlo to tak, že jediný Věšák přišel pozdě. Jeli jsme do Čkyně a šli 8 km pěšky. Když jsme byli už blízko, potkali jsme sestřičku – Čočku. Potom jsme si zatopili a většina lidí si užívala válení na peci. Já s Věšákem, Vabukem a Natem hrála Dostihy a sázky. Dopadlo to tak, že nás Vabuk zrujnoval.

Snažili jsme se postavit bratrovu autodráhu a dopadlo to tak, že jsem stavěla vláčkodráhu a povedlo se (*vyhodit pojistky, pozn. Věšáka*). Večer už se hráli Osadníci a jiné hry.

Mrkev

2. den

Ráno začalo bitkou o záviny, jako obvykle o makové. Věšák rozhodl, že se po snídani jde na výlet/procházku a ani po dlouhém přemlouvání neustoupil. Nakonec to nebylo zas tak strašné. Po cestě jsme potkali lidi, co kuchali ovci, Babiše a jinak nic moc zajímavého. Po návratu do chalupy jsme šli hrát hry a ostatní zalezli na pec. Zbytek večera se už vlastně neměnil – hry, pec, jídlo, hry, gauč a křesla, pec a jídlo. Hodnotím naši družinovku za poměrně úspěšnou. :)

Vanda

A jak to viděl Nat?

Ráno jsme se vzbudili. Nat a Vabuk zaspali půl hodiny. K snídani byly záviny. Většinu našťvalo, že byly skoro jen tvarohový. Po snídani nás Věšák donutil jít na výlet (všichni byli našťvaný).

Konečně jsme přišli zpátky. Nat, Oliver, Vabuk a Věšák šli hrát Osadníky z Katanu a ostatní byli v pokoji. Pak jsme začli dělat večeri. Nat s Mrkví a Věšákem mezitím došli pro chrástí. Po večeri Nat začal psát tenhle zápis a zbytek dne už není zaznamenáný.

Následně dopisují, že jsme ještě jednou hráli rozšířený Osadníky a, protože Va-

buk podváděl, vyhrál Oliver. Pak nás Věšák v 0:20 donutil jít spát.

Nat

3. den

V neděli jsme se probudili do zasněžené krajiny. Jak už to tak na výpravách do chalupy bývá, většinu dne jsme věnovali úklidu.

Pak jsme si dali ještě několikrát hru One Night (jakousi variaci Palerma, se kterou ještě před akcí přišel Oliver a která se celá odehrává jen jednu noc a jeden den – tedy asi 15 minut herního času. Musím říct, že mě to dost bavilo...) a pak už nás čekala jen cesta na bus do blízkého Vacova. Oliver si ještě cestou u pošty zahrál na hradní stráž, někteří SkoRo vyrabovali „obchůdek“ a pak už přijel autobus a my odjeli vstříc domovu.

Věšák

Oliver stráží poštu ve Vacově

Listopadová družinovka Tygřat

17.–19. 11. 2017

Díky osvětleným studentům, kteří kdysi před lety na 17. listopadu sametově revolucionarili*, jsme mohli s Tygřaty vyrazit na výpravu už v pátek ráno, jelikož bylo zkrátka volno. Sešli jsme se na holešovickém autobusáku v hojném a plném počtu sedmi Tygřat, dvou rádců a jednoho štěněte a vyrazili hádejte čím (asi když z autobusáku) daleko na sever, do Nového Boru. Aby se Tygřata nenudila během dlouhé a klikaté cesty, dostala za úkol na sobotu vymyslet divadelní představení. V Boru jsme se zcela výhodně ubytovali u jednoho skvělého bratrance – cože tak velká televize?? – jéé další černý pejsek – a hned jsme vyrazili ven, aby Tygřata nezbořila byt dřív, než je nutné. Po menších roztržkách ohledně toho, či batůžky budou součástí výbavy dobrodruhů a jak to zaonačit, aby je nesl hlavně někdo jiný než zrovna já (ne přímo já jakože já co to píšu), jsme vykročili vstříc prvním zážitkům.

Poskakovali jsme, loudali se, utíkali a všelijak jinak se ubírali k dominantě zdejšího kraje, k hoře Klíč. Cestou jsme měli o zábavu postaráno, protože pozorovat dvě půlroční štěňata, jak se kočkují, je lepší než televize. Tygřata projevovala starost, jestli se psi navzájem nesežerou, dyť to vypadá hrozně děsivě, vážně si jenom hrajou? V jednu chvíli se pejsci rozeběhli lesem napřed a slyšeli jsme štěkání smíšené s hlasy jakýchsi trampů. Jak se ukázalo, nebyli to obyčejní trampové, nýbrž můj drahý strýček a jeho kamarádi, takže není divu, že je psi poznali a vítali. Před dobytím vrcholu jsme ještě stihli vyluštit šifru na stromech, jinému stromu sáhnout na prsa a vzájemně si nadávat netradičním způsobem, například do kalafun a plantážníků. Klíč nás přivítal krutými povětrnostními podmínkami a mlhou v dolínách, výhled na pomalu zapadající slunce byl tedy sice skvostný, ale poněkud zamlžený.

Na zpáteční cestě jsme navštívili Zemi nákupů (pro deutschsprechende Volk je to normálně Kaufland), kde někteří vese-

le nakupovali, jiní méně vesele čekali se zvířaty hodinu před vchodem. Večer jsme se snažili být empatičtí při hraní DiXitu a nesmí se říkat, kdo vyhrál, protože co kdyby to náhodou nebyl Brouk.

Sobotu jsme si vyhradili pro celodenní výlet. Naším cílem byl Sloup v Čechách, i když proslulý skalní hrad byl touto roční dobou veřejnosti nepřístupný. Obhlídli jsme ho proto jen zvenku, zabránili Broukovi ve vstupu za zábradlí s nápisem vstup zakázán a pokračovali k lesnímu divadlu. Jeho pódium je malebně lemováno chodbičkami protkanými skalkami a hradní zídou s okouzující věžičkou, která by se náramně hodila Julii, kterážto by odtud mohla parádně vylévat své srdce Romeovi. K našemu zklamání se však Tygřata kupodivu do rolí milenekké dvojice vžít nechtěla. Přesto jsme museli ocenit jejich herecké výkony ve dvou inscenacích – Lukáš se Vtipem v dramatu Chyťte zloděje (nebo tak nějak) bravurně využili prostory lesního divadla, takže jsme velkou část představení ani netušili, zpoza kterého skalního koutu se zrovna vynoří, a dechberoucí úprky zloděje před okradeným dokonce zlákaly diváka Paviána, aby se k honičce

Už se schovává na střeše skalního divadla

po jevišti také připojil. Zbytek Tygřat se nám představil v mravoučné komedii o staré babičce a nevychované mládeži. Zbýl nám čas i na radovánky ve skalách kolem divadla, jako je schovka nebo křísení psů zřítivších se ze skály. Nevím, kolik životů mají psi, ale Deny už podruhé úspěšně přežil svou smrt a odnesla to jen bolavá pacička, respektive jsme pacičku i s Denym odnesli střídavě já a Brouk ještě pár kilometrů do vesnice, kam už si pro ně přijel bratránek. Vraceli jsme se myslím už za tmy a cestu domů jsme si zpesťovali třeba oblíbenými závody dvojic od lampy k lampě. Večer se Tygřata pasovala do role šéfkuchařů a ukuchtila libové palačinky, které jsme přikusovali k promítání filmu o zombie pejskovi na té super obří telce (ne, nebyl to Deny, ten se z toho vážně vylízl). Je třeba podotknout, že nejen Pavián se choval jako pavián, i ostatní Tygřata se převtětila do vřešťanů, hejkalů, kvícal a podobné havěti, až jsme museli konzervativním sousedům vysvětlovat, proč je v bytě sedmkrát větší rámus než obvykle.

No a v neděli, abychom nepodporovali lenost, která by nás ráda přemohla, jsme se vykopali aspoň na procházku po Novém Boru s výšlapem na Borský vrch, který nám zpestřily i sněhové vločky. Vydováděli jsme se na hřišti a utkali se ve vyzývané a pak už honem domů a na zpáteční autobus. Myslím, že na tuhle výpravu aspoň někteří z nás jen tak nezapomenou.

Anežka K.

** K datu 17. listopadu se váží dvě události: první z roku 1939, kdy byly české vysoké školy uzavřené nacisty. Stalo se tak po demonstracích spojených s pohřbem Jana Opletala - nacisté uzavřeli vysoké školy, 9 vedoucích představitelů vysokoškoláků bylo popraveno a 1200 studentů posláno do koncentračního tábora.*

Druhá událost se váže k roku 1989, kdy byla v Praze 17. listopadu (v den 50. výročí událostí listopadu 1939) policií brutálně zastavena studentská demonstrace. Tyto události byly začátkem „sametové revoluce“, pádu komunistického režimu. (Pozn. red.)

Náhlý poryv větru výjimečně odfoukl mlhu tak, že bylo vidět na krásných 250 metrů

Listopadová družinovka RoSa

17.–19. 11. 2017

Účastníci: Já (Klax), Krteček (Kristián), Kule, Pupík, Tatouch a Vinyl

Den první

Na cestu jsme se měli vydat ze Smíchovského nádraží (já s Kulem z Berouna) v 8:04 v pátek. Jelikož bylo místo srazu méně obvyklé než Hlavní nádraží, Kristiána to zřejmě spletlo, a tak se rozhodl navzdory nám i programu na webu, že hlavák bude tou správnou železniční stanicí. Naštěstí mu to vyšlo; vlak skutečně z hlaváku vyjížděl.

V rychlíku směr Beroun se jich prý ptal nějaký muž (cca 25 let, při vši snaze o neškatulkování zaškatulkovatelný jako volič SPD), co že to je ona sametová revoluce atp. (Věřím, že shoda data výročí s jeho dotazem byla čistě náhodná).

V Berouně jsem přistoupil já s Kulem, který jel z Hýskova. V pomalíku do Březnice, kterým jsme jeli v plné sestavě, nám vyprávěl, že na Hypa spadl trám a nemůže kvůli bolesti spát s takovým úsměvem,

že nás všechny humorná historka moc pobavila.

V Březnici jsme vystoupili a procházeli městem, kde jsme mohli obdivovat renesanční zámek a řeku, které nikdo nemohl přijít na jméno (pomohla až mapa). Když jsme vystoupali nad město, mohli bychom vidět celou svou dlouhou cestu až k Hrochově chalupě, kdyby ovšem vlivem vysoké vlhkosti nebyla mlha. A trasa skutečně krátká nebyla; na nevyspané a ještě neprobuzené chodce čekalo přibližně 18 km.

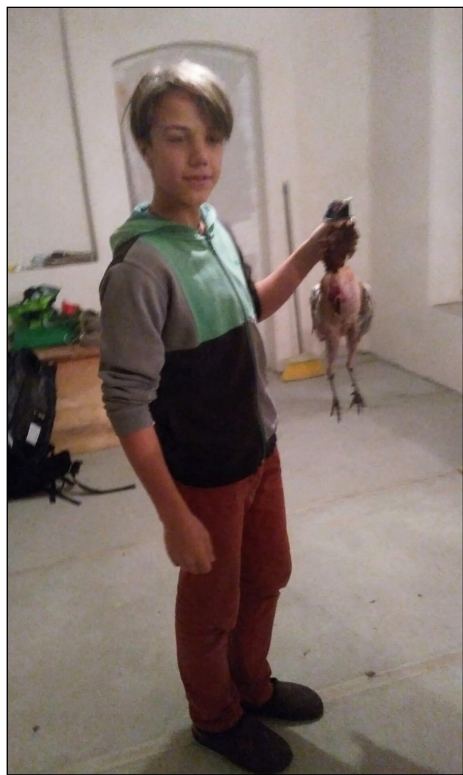
Cesta nebyla nezajímavá; zanedlouho poté, co jsme vyšli, jsme začali vídat velmi mnoho bažantů a, poté co se je Vinyl, Kristián i Pupík vydali lovit, i skupinku dobře naladěných a ještě více napitých myslivců. Všichni byli ve zvláštním jídelním voze zapřaženém za traktor, zřejmě za účelem společného lovu. Tu jsme pochopili, proč bylo tolik bažantů celém širém okolí k nalezení - pánové (nakonec jsme viděli i jednu ženu, ale až později) si z nedaleké farmy nechali vypustit zvířata do krajiny, aby si mohli zastrílet.

Hrochova chalupa

To už jsme se ale vydali dál, ale náhle Kristián přeskočil škarpu a objevil mrtvého bažanta. Vypadal čerstvě, což dávalo smysl vzhledem k četnosti myslivců a dalších faktorů, a tak jsme se rozhodli, že si jej vezmeme k večeři. Protože ho objevil Krteček, a byl zároveň největším nadšencem v této oblasti, bylo určeno, že ptáka ponechá on. Jelikož mu z batohu občas vykukovaly pařátky nebo hlava, snažili jsme se je ukrývat především před případnými myslivci, protože, jak jsme se dozvěděli od Tatcha, by jeho krádež pravděpodobně byla považována za trestný pách.

Po obědě, při němž začalo pršet, jsme vyrazili dále. Zjistili jsme, že červenou značku, po níž jsme šli, plánoval nějaký romantik - vedla všude možně, jen ne alespoň přibližně rovně. Když jsme dorazili k vlakové zastávce Hudčice, přemýšleli jsme, zda jet vla-

Krteček s Floriánem

Florián po oškubání

kem za 50 minut, nebo jít pěšky. Kvůli příliš dlouhému čekání jsme se nakonec rozhodli, že radši půjdeme pěšky. (Trať by nám zkrátila cestu o cca 2 km.) Když jsme se ale vynořili na - světe div se - téměř samém místě o 20 minut později, své rozhodnutí jsme přehodnotili. Roli také hrálo to, že romantik, plánující trasu, značku vyznačil další, jistě úchvatnou oklikou. Za chvíli vlak dorazil. Jelikož byl bez průvodčího, dle automatu jsme (Tatouch) se snažili koupit lístky, leč nepovedlo se. Stejně jsme další zastávku vystupovali.

Na slavětinském nádraží (spíše zastávce, či přilehavěji budce) nás vítal zlatožlutě zářící podzimní modřínový les, který zvolna přecházel v temnou zeleň borovic a smrků. Protože se sychravé počasí ještě více rozpršelo, přidali jsme do kroku. Cestou jsme se (rozměj K & T) tak trochu hádali o politice, ale to již byly Leletice, náš cíl, téměř na dohled.

I když nám Hroch vše napsal do e-malu, který Tatouch dokonce vytiskl a měl ho s sebou, chvíli jsme nevěděli, jak např. ote-

vřít dveře nebo pustit vodu. Po chvíli konečně někoho prozíravě napadlo podívat se do onoho mailu, a už šlo vše ráz na ráz.

Na přípravu bažanta Floriána a jablek, která jsme našli hned za Březnicí, nebo řezání dřeva jsme se vrhli jen okamžik poté. Jak probíhala úprava drůbeže směrem k požitelnosti vám mohu napsat jen v hrubých rysech, protože jsem se onoho aktu raději nezúčastnil. Tak tedy: nejdříve bylo třeba Floriána oškubat, poté přišlo na řadu vyndávání vnitřností, následovalo mytí a konečně samotná příprava na pekáč. Nádivka se skládala převážně z jablek. K ptactvu se ještě podával cous - cous se zeleninou.

Před vydatným jídlem i po něm jsme hráli různé hry (Krycí jména, Dixit atp.). Nebudu psát, kdo zvítězil a vítězil, protože jsem to nebyl já. Také jsme se chystali na plnění úkolů (mytí studenou vodou, ranní rozcvička, slušná mluva...). Posilnění sytým jídlem jsme se vydali vstříc snům o jídlech a loveckých výpravách.

Den druhý

První (jako obvykle) vstával Tatouch, který začal připravovat k snídani porridge. Potom jsem vstával já a o notnou chvíli později i ostatní. Ještě před snídaní jsme si skoro všichni vyplnili políčka s ranní rozcvičkou.

Po vydatné snídani jsme se rychle (to byl alespoň plán, ve skutečnosti jsme ještě měli 1,5 hodinovou ranní siestu) vypakovali směrem na kopec Třemšín. Počasí nás ještě z chalupy klamalo - nejdříve vypadalo velmi mlhavě, potom na chvíli vykouklo slunce, ale když jsme vyšli ven, bylo velmi lezavo a ještě k tomu foukalo. K rychlé chůzi nás také přiměla zima, která jako by chtěla zalézt až do morku našich kostí. Když (u některých pokud) jsme tyto nástrahy překonali, mohli jsme obdivovat krásu krajiny oblých linií a, i když byl podzim, svěžích barev. Přesto nám na ní přišlo něco podivného - vesnice byly podivně vysídlené či spíše prostě jakéhokoli života. Připomínaly kraje sudetské.

Nalezený tenisák

S Kulem jsme šli napřed do obchodu kupovat potraviny na jablečný koláč, který jsme plánovali večer udělat. V obchodě jsme se trochu zdrželi, takže nás ostatní předběhli, a šeli jsme se až u balíků slámy v jakési hospodářská stavbě. Kristián s Pupíkem a Vynilem tu hráli na babu. Po chvíli přemýšlení, kde si dáme oběd (bylo poledne), jsme usoudili, že dobrým místem bude ono hospodářské stavení. A nebyla to špatná volba - nahoře na balících bylo příjemné: sláma izolovala a horký čaj tekl proudem. Jen temné díry mezi balíky a jejich pohupování nám připomínaly, že nejsme na příliš pevném podloží. O zábalu se postaral Kule, když byl málem vhozen do jedné z děr.

Posílnění obědem jsme se konečně vydali zdolat vrchol dne i výpravy. Kopec Třemšín nás při stoupání oblažil napadavým sněhem, což potěšilo především Kuleho, který byl vybrán jako hlavní cíl.

Na vrcholu Třemšína jsme obdivovali krásný výhled s dramatickou hrou mraků a stínů. Také jsme se mohli podívat nad ruinami hradu ze 12.-13. století. Cesta zpět vedla lesem plným modřínů, které na zemi zrcadlily jejich spadlé jehličky připomínající zrelé piliny železa, jejichž barvu majestátně podtrhoval zlatozelelý mech. Nedaleko pod kopcem jsme potkali podivné pány s reflexními kloboučky a šátky. Při pohledu blíže jsme zjistili, že to byli myslivci, kteří zde asi měli hon. Ti, které jsme potkali, nám říkali, ať si dáваме pozor. Tak jsme si jej dávali a šli dál. S podzimem přišel studený vítr a brzké stmívání, a tak jsme poslední úseky naší cesty došli mrznouše a za šera.

V Hrochově krásném stavení (zvláště se nám zamlouvala kamna a topení) jsme se hned uložili k odpočinku. Když uběhlo asi 45 min, konečně jsme se dokopali k přípravě večere (o to se postaral Vynyl s Tatouchem) a jablečného koláče (původně jsem to dělal já s Kulem). Při jeho přípravě se našlo zpousta ochotných rádců. Nakonec jsme večeri zdárně ukončili a s plnými žaludky se vydali vstříc na-

ším hazardérským vášním. Asi v půl jedné jsme již ale vyrazili ku postelím.

Den třetí

Jako první vstával tentokrát Kule - v 7:20 vyřázel z chalupy. My jsme z teplých spacáků vstávali později a v obvyklém pořadí - a při pohledu z okna jsme se nestačili divit. Svatý Martin se zřejmě o více než týden opozdil a chladivou bílou pokrývkou přivezl až teď. Ostatním se zřejmě snít nelíbil tolik jako mně - dost často začali nadávat.

K snídani byl koláč ze včerejška. Jelikož jsme v sobotu snědli první plech, dnes zbýval druhý. Protože byl celý pokrytý spálenými rozinkami, zpětně jsme si vydedukovali, že je (*Kule, pozn. red.*) asi zapomněl dát na první plech, a dal je tedy všechny na onen druhý. Zřejmě mu asi nedošlo, že když je dá na vrch, rozinky se nafouknou a začnou připomínat těžební produkt z ostravských hutí.

Náladu jsme si tím ale zkazit nenechali, a tak jsme se mohli pustit do balení a dělání dřeva i oběda. Při úklidu nás dokonce překvapila slunce zář. A překvapovala nás skoro celý den. Protože jsme měli spoustu času (když jsme práce ukončili), rozhodli jsme se i přes částečný odpor, že půjdeme delší trasou až do Březnice. (Ve hře byla ještě jedna varianta: jít do nějaké vlakové zastávky nedaleko. Ráno tam šel Kule.) Po cestě šla řeč o ptácích (k jejichž poznávání nás Tatouch nabádal). Také jsme ještě byli přesvědčeni, že máme mnoho času, a tak jsme si trasu trochu zdelšíli, abychom nemuseli chodit po silnici. Náhle se začalo zatahovat, dokonce začalo i sněžit. S rostoucí panikou jsme procházeli vesnicemi a pak, konečně, přišel okamžik rozhodování, zda se vůbec pokoušet vlak stíhat. To jsme zrovna byli v krásné vesničce, či snad městečku, se starým, gotickým kostelem. Po chvíli přemítání jsme dospěli k rozhodnutí, že vlak stihneme. Z obce jsme již běželi, čímž jsme zřejmě vystrašili kolemjdoucí slečnu. Až do centra Březnice nás rychlým krokem sledovala.

Z nádraží nás vlak odvezl do teplých, drahých domovů.

Klax

Guláš Mikuláš

2. 12. 2017

Následující příspěvek je pokus udělat tvorbu zápisů do ŠUPu snadnější a zábavnější. Jeho obsah namlouvali účastníci Tygřecí schůzky střídající se po každé větě. Zapojila se i (Ta) Bart, která na akci nebyla. Text obstarala funkce převodu hlasu od společnosti Google a nebyl dodatečně upravován.

Na guláš Mikuláš jsme se sešli na výstavišti a Byla strašná zima pak jsme došli k rybníku a počkali jsme na ostatní Já jsem tam nebyla Brouk si půjčil žluté kolo kterému všichni záviděli U Rybníka Jsme se rozdělili do týmu hra byla na téma Limonádový Joe a všechny to moc bavilo hrála tygřata hráli skoro hrála příprava a hrál kšanda s vinylem kterým se jako Jediným podařilo oběhat všechna stanoviště kterých jsem oproti loňsku udělal polovinu i tak to prostě ty malý nestihli zvířata s kartičky a kdo na to místo kde by kde ty kartičky byly přišel prv-

ní ten dostal nejvíc bodů což bylo nějaké kartičky Já jsem v týmu s Petrem a Lukášem já tam pořád nebyla když jsme Doběhli na stanovišti A museli jsme samozřejmě kartičky najít nejlepší byl stanoviště kde jsme museli poznat co co pijeme zapítí Botanic CocaCola Kofola a jemně perlivá voda nějaká stanoviště se hledala podle umístění v mapě nějaká podle fotky a na všech ten kdo přišel nejdřív získal nejvíc bodů někteří měli pech protože byly jenom jedním člověkem ve dvojici Pak tam byl ještě stanoviště střelba na dostavení se všichni obsluhovali sami já tam pořád ale pořád nebyla pak skončil čas a všichni jsme se sešli potom se vyhlásili výsledky a bylo závěrečná bitva potom přišla nejlepší část udělali jsme Guláš který byl moc dobrý pak jsme se rozešli domů a spadla Trojská lávka konec tento zápis napsala tygřata na schůzce 5 dubna 2018 podíleli se na něm brouk Pavián vtip Marino Lukáš už Bart

Guláš je připraven. Vařečka na zamíchání zřejmě chyběla

Stromek

16. 12. 2017

Tygřata ke Stromku vyrazila z Řevnic. První zastávka byla na dětském hřišti, kde dostaly děti za úkol tipnout si vzdálenost, kterou od vlaku ušly. Jak to dopadlo, si už nikdo nepamatuje, ale je to asi 800 metrů.

Otázka se opakovala ještě jednou, to když jsme došli na kopec Kamenná s pěkným výhledem na Karlštejn. Cestou na Výskoky, kde byl letos stromek, jsme se prodírali křovím a prohlédli si vodopád na Kejně. Od něj jsme už přímou cestou do kopce došli na místo srazu.

U ohýnku, který letos nebyl přímo pod cedulemi se zákazem rozdělávání ohňů, proběhlo vše v tradičním a svátečním duchu. Zpívání koled, jezení cukroví a rozdávání dárečků. Čas návratu na vlak do Dobřichovic jsme tak oddalovali, až jsem v nastalém spěchu na kopci nechal víčko od termosky.

Brouk

Symbol lesní moudrosti v praxi

Letos jsme měli oheň v Brdech u Hvězděnce

Zimní tábor

26. 12. 2017.–1. 1. 2018

V úterý v 21:59 jsme se sešli na Hlaváku ve složení: Horác, Kule, Máša, Ttouch, Vinyl, Pupík a já (Klax). Vlak, který odjížděl v 22:59, jsme stihli s přehledem, menší komplikace jsme ale provedli s přípravou lehátek – tak trochu jsme z coupé vyháněli a nechávali čekat na chodbičce nějaké Slováky.

Středa

Ještě večer nás Kule stihl vystrašit tím, že budeme muset stihnout nějaký autobus s 6 minutami na přestup. Pokud by nám ujel, byli bychom nuceni čekat cca 2 hodiny na další spoj, který jel ještě někam jinam, než jsme chtěli. Tato varianta našťěstí padla jako nepoužitelná, jelikož měl náš vlak půlhodinové zpoždění.

V Popradu jsme vystoupili v krásných 7:25 a měli jsme úžasné dvě a půl hodiny na to, abychom se připravili na asi hodi-

novou cestu do Muráně. Toho jsme hned využili a Kule, Pupík, Vinyl a já jsme šli do obchodu na snídani. Vzpomínali jsme, jak tady ještě před cca 3 lety žádný nestál – byli jsme zde na puťáku a hráli na jeho místě frisbee (srovnání v ŠUPu 52, str. 36). Nadchlo nás (alespoň mne), jak byli vidět – přímo z obchodu – horské štíty Vysokých Tater.

V Muráni nás uvítala mlha s mrholením, náladu jsme si ale zkazit nenechali a radostně jsme čekali na příjezd lesáka, který nám měl dát klíče od našeho bydliště. Na cestu jsme vyrazili hned poté, co jsme mu do auta předali Kuleho a Mášu a nějaké věci. Nejprve jsme se skrz Hrdzavú dolinu drápali po velmi zakroucené a kvůli ledu kluzké silničce, cesta (12 km) trvala o něco více než 3 hodiny. Přibližně ve dvou třetinách jsme potkali auto s panem lesákem a chvíli po něm Mášu s Kulem, jak nám jdou naproti.

Chatička pod Macovým vrchom, naše útočiště

Chatka byla luxusní, měla dvě velké místnosti a spížířnu. Zatopit nám trvalo jen krátce, ale než se alespoň trochu vyhřála, trvalo opravdu dlouho – možná to bylo také tím, že jsme na kamnech neustále rozehrívali sníh, kus z něj se vypařil a museli jsme větrat. Večer jsme hráli Dixit.

Klax

Čtvrtek - staří kořeni

Dnes, myslím, že to byl čtvrtek, jsme se po včerejších večerních debatách vydali na větší výlet na Nižnou Klakovou. Zúčastnili se Kule, Tatouch, Horác a já. Mládež odpočívala, ale jak jsme večer zjistili, přeci jen vytáhli paty z chalupy a udělali menší výlet.

My jsme se vydrápali na poměrně prudký a vysoký kopec a dále pokračovali po hřebeni k rozcestí na Burdu a dále pak až na Nižnou Klakovou. Vylezli jsme z lesa a před námi se otevřela pláň s rozcestím a chatkou. Užili jsme si sjezd po nepo-

rušeném sněhu, v chatce jsme si dali oběd a vraceli se zpět. Vylezlo i sluníčko, což bylo milé překvapení v jinak pošmourném týdnu. Kraj je tam zcela opuštěný, za celý týden jsme nepotkali živou duši, jen nějaké stopy na rozcestí na Burdu.

Večer jsme jako obvykle strávili vařením večere, rozmrazováním sněhu, protože v okolí nebyla voda, hraním her, hraním na kytaru a klábosením.

Máša

Čtvrtek - mládež

Ranní počasí nás z postele nijak nehnało, a tak jsme vstávali celkem pozdě. Jakmile jsme otevřeli dveře ven, viděli jsme, že se nijak nezměnila hustá mlha, jen se k ní ještě přidal spíše vlhký než ledový víchr. Ačkoli jsme nějakou dobu čekali, až se počasí vylepší, nic se nestalo a my museli vyrazit.

Uběhli jsme jen na kopec nad chatou (Ostrica, 1223 m n. m.), potom jsem spolu s Pu-

Výhled do Hrdzavej doliny

píkem a Vinylem šel zpět, ostatní nadšenci ještě chvíli někde pobíhali.

Večer jsme opět hráli nějaké hry, jen Pupík musel číst povinnou četbu.

Pátek

Přes noc se ochladilo, a tak nás ráno neuvítala mlha s deštěm, ale zlatavé sluneční světlo.

Naše kroky – nebo možná běhy, když už jsme byli na běžkách – tentokrát vedly znovu na Ostricu, ale na jejím vrcholu jsme se rozdělili. Máša, Horác, Kule a Ttouch mířili kamsi na sever, kdežto Vinyl, Pupík a já jsme plánovali dojít na konec ostrického hřebene – na kopec, který ne- se označení 1236. Plány vyšly, a tak jsme se vrátili do chaty ještě před druhou částí výpravy.

Večer byl standardní – hry atp. – až na zkoumání toho, jak přistává moucha na stop (nohama vzhůru). Pokoušeli jsme se

Pupěk a jelen

Ledová jama

to zjistit jejím natáčením kamerou, ale myslím, že záběry za moc nestály.

Sobota

Víceméně jako celý výjezd, se tento den nesl v překonávání již objeveného, proto náš výlet nemohl vést jinam, než k Ládové jeskyni (srov. ŠUP 52, str. 37 a 39). Počasí nám přálo, jelikož přes noc nasněžilo, přitom ale bylo nebe téměř jasné.

Vyrazili jsme stejnou cestou jako obvykle – maličkou oklikou na Ostricu, přes její hřeben k chatce na Nižné Kl'akové, kde jsme si dali oběd. U něj jsme vzpomínali, jak si zde část naší výpravy plnila Petřinu výzvu – sníst kobyliku. Také se opět potvrdilo tvrzení, že na horách se počasí mění rychle. Když jsem z chatky vyšel ven, byla mlha a vlhko.

Od chatky jsme vystoupali do celkem prudkého kopce na vyhlídku, kde již mlha nebyla, a tak jsme se mohli kochat krásným výhledem. Také se zde od nás odpojila část výpravy – Ttouch, Máša, Horác a Vinyl zamířili zpět. Nás zato čekala divoká cesta přes hřebeny a kopce až k Ládové jeskyni. Po celou cestu jsme potkali jednoho člověka, a to jen z dálky. Stopa v podstatě nebyla, až na sotva znatelné otisky běžek staré několik dní.

Když jsme se vrátili do chatky, byla již tma.

Neděle

Tento den se naopak nesl v duchu etymologickém – celý den jsme se s Pupkem a Vinylem odhodlávali vylézt z vyhrá-

tých spacáků, až jsme nevylezli a zůstali v chatce. Tatouch, Máša, Kule a Horác za to odešli brzy ráno.

Jelikož nastal Silvestr, zůstali jsme vzhůru až do půlnoci a čas jsme krátili debatami nad tím, jaké údaje posílají družice systému GPS do mobilního telefonu (případně navigace). Myslím, že jsme se shodli na tom, že to bude přesný čas té jedné družice a časy ostatních družic.

Přímo v noci se Vinyl pokoušel udělat výbušninu z hlaviček od sirek, ale nepovedlo se mu to.

Pondělí

Jelikož jsme chatu museli opustit, vstávali jsme brzy ráno a balili. To se víceméně povedlo a my dorazili do Muráně se slušným předstihem. Předali jsme klíče, nasedli jsme do busu a jeli vstříc Popradu, kde jsme nasedli na vlak.

Na Hlaváku jsme se rozloučili a spěchali domů.

Klax

Copak jmelí... ale jmelí

Nižná Kl'aková

Pololetní výprava – Desná

26.–28. 1. 2018

Pátek - 1. den

V pátek jsme se sešli na Černém mostě. Autobusem jsme dojeli do Desné. Na zastávce v Desné jsme čekali na Kuleho a ostatní, kteří jeli autem, aby nám vzali některé batohy. Než Kule přijel, tak jsme si navzájem kradli čepice a koulovali jsme se. Pak Kule přijel a my jsme mu naložili některé batohy a on s nimi odjel autem nahoru k chalupě. My jsme došli do chalupy a šli jsme spát.

Sobota - 2. den

K snídani jsme měli záviny a povidlové buchtíčky. Pak Skokani a Vanda vyrazili na sjezdovky a my ostatní jsme šli na běžky. My (Tygřata) jsme došli k Souši a šli jsme do kopce na vyhlídku. Pak jsme sjeli k bunkru a pokračovali dále doleva. Cesta vedla pořád z kopce a do kopce. Po nějaké době jsme si začali s Marinem a Lukášem krást čepice a házet si je vedle cesty. O kus dál jsme si dali pauzu a tam jsme si dali svačinu. Pak mi Marino ukradl čepici a hodil mi ji skoro do potoka. Po nějaké době jsem mu s Anežkou na oplátku sundal čepici a ujel jsem mu s ní k místu, kde jsem mu s ní zalezl do lesa, ale Marino si toho všiml a tak si sundal běžky a šel za mnou do lesa. Nakonec se mi podařilo vyjet z lesa a tím jsem měl vyhráno, protože Marino si musel nejprve nazout běžky a já jsem mu zatím ujel ke kiosku, kde jsem mu ji naplnil sněhem.

Pak jsme jeli dál z kopce k místu, kde mě Marino zahnal do lesa, ale sotva odjel, tak jsem z lesa zase vylezl. Pak jsme jeli s kopce a pak do kopce a tam mi Marino sebral čepici, ale Anežka mi ji pomohla vybojovat. Pak jsme jeli zpátky k Souši a poté pěšky do chalupy. K večeri byla brkaše a pak jsme šli do společenské místnosti, kde jsme hráli hry. Po nějaké době jsme šli spát.

Neděle - 3. den (poslední den)

Po snídani jsme já, Marino, Lukáš a Brouk šli před chalupu. Já, Marino a Lu-

káš jsme šli skákat do sněhu z rozpadlého domku. Po nějaké době jsme se domluvili, že se budeme koulovat. Nejdříve jsme si postavili pevnosti a to ve skupinách já, Marino a Lukáš a druhá skupina byl Brouk. Brouk si vzal na svou pevnost obří kouli a my jsme si koule uváleli. Po nějaké době jsme se začali koulovat. Měli jsme domluvené, že když je někdo trefený od koule, tak se musí jít oživit k místu, které jsme měli domluvené, ale každý ho měl poblíž své pevnosti. Také jsme měli domluveno, že když někdo dobude tu druhou pevnost, tak se pevnosti vymění, aby si oba týmy vyzkoušely obě pevnosti. Po nějaké době Brouk dobyl naší pevnost. Po nějaké době jsme koulovačku skončili a šli jsme do chalupy. K obědu jsme měli chleby se sýrem a po obědě jsme ještě hráli Osadníky z Katanu a pak jsme jeli domů (mě a Lukáše si tam vyzvedl táta protože jsme jeli do Krkonoš).

Vtip

Vtip a Lukáš znavení výletem

Falda, Horác, Martin v Norsku

7.–20. 3. 2018

Když jsme ve středu 7. března po již důvěrně známé trase ujížděli vlakem širými pláněmi severního Norska do Bodø, kde nás napjatě očekával Magyal se 100nožkou, čekalo nás po překonání polárního kruhu dost nemilé překvapení. Po sněhu, kterého mělo s přibývajícím severní šířkou podle našich představ spíše přibývat, se těsně před Lønsdalem, který leží těsně za polárním kruhem, rázem skoro slehla zem! Tam, kde bychom očekávali lidskou nohou nedotčené vrstvy nádherného prašanu, se najednou začala objevovat vyfoukaná místa s holou travou a balvany. Takže varianta, že bychom se následující den vydali na lyžích z Lønsdalu nebo jeho okolí směrem do Švédska, asi definitivně padá...

Večer nám 100nožka nachystala výbornou večeři a Magyal se mezitím spolu s námi, nově příchozími, věnoval studiu map a vymýšlení, jak s naší nadcházející výpravou naložit. Nakonec jsme se rozhodli dojet autem nad Sulitjelmu a odtud vyrazit

na týdenní okruh. Přece jen byla jistá šance, že v této oblasti nějaký sníh bude, resp. jsme neměli odnikud ověřeno, že tam žádný není.

Další den dopoledne jsme tedy v sestavě já, Martin, Magyal a Horác (100nožka zůstala doma a celý týden se na nás těšila) nacpali do auta vše potřebné a vyrazili směr Sulitjelma. Bylo krásné počasí, i když dost větrno, hlavně přímo v Bodø. Minuli jsme Fauske a přes Sulitjelmu, nad níž se tyčily téměř holé skalnaté srázy nevěstící opět nic dobrého, jsme po cca 70 km dorazili na parkoviště u osady Skihytta skoro na konci strmé horské silnice, kousek od jezera Kjellvatnet (sámsky Giebbnejávrr), kde jsme se rozhodli auto odstavit a vyrazit po svých. Zaujalo nás zde mimo jiné množství zaparkovaných sněžných skútrů. Nasadili jsme lyže, navázali za sebe pulky (boby) s bagáží a vyrazili jsme. Nejprve po vzorně vyrolbované lyžařské cestě, za jakou by se nemuseli stydět ani v nejvyhlášenějším horském středisku Alp, a pak hlavně po zamrzlých a zasněžených jezerech a po už

Falda a Martin nedaleko norskó-švédské hranice. Ledový vítr jako zázrakem ustává

ších cestách vyjetých hlavně skútry. Se sněhem to tedy, zdálo se, nakonec nebude tak nejhorší...

Kousek za jezerem Risvatnet (Sierkkajávrrre), ještě stále relativně nízko (cca 540 m n. m.), jsme se rozhodli postavit stany. Oba pokusy o rozdělení ohně skončily po několika minutách potupným neúspěchem. Břízky, které se nám jevily tak dokonale suché, byly ve skutečnosti zjevně ztrouchnivělé, nasáklé vodou a zmrzlé – proto se nám také tak skvěle lámaly. Po dvojicích (já s Martinem, Magyal s Horácem) jsme připravovali večere a v jednu chvíli někoho z nás napadlo, že by se mohl podívat na teploměr. Měli jsme, pokud vím, dokonce dva. Až dosud nám přišlo, že je celkem teplo. Ale ouha, $-24\text{ }^{\circ}\text{C}$! Tak takovou teplotu jsme před dvěma lety v okolí Abiska a Kiruny, v trochu jiné sestavě než letos (já, Magyal, 100nožka, Alfons), nezaznamenali ani jednou. A to byl teprve začátek! Ona

Na hladině jezera Stor-Dorro (Bajep Doarrojávrrre)

100nožka asi věděla, proč tentokrát zůstane doma v teple...

Ráno se kupodivu trochu oteplilo, asi na $-14\text{ }^{\circ}\text{C}$. Přes šmouhy mraků k nám začalo pronikat nízké sluníčko a bylo krásně. Po snídani jsme vyrazili vzhůru k jezeru Littj-Dorro (Vuolep Doarrojávrrre), kde jsme chtěli naražit na (snad) prošlápnutou cestu směrem k je-

Martin v nejvyšším úseku naší trasy, poblíž jezera Mellavatnet (Gasskajávrrre)

zeru Balvatnet (Bállávrrre) a dále ke švédské hranici. Jenže cesta nejenže nebyla prošlápnutá, ale hlavně nebyla ani moc zasněžená – stejně holé balvany a tráva, jako jsme viděli z vlaku kolem Lønsdal. Po obědě a krátké poradě jsme se tedy kousek vrátili a směrem k jezeru Balvatnet jsme pokračovali neprošlápaným zasněženým terénem – konečně to správné backcountry! Překonali jsme sedlo nad jmenovaným jezerem a v tu chvíli začalo trochu foukat. Zpočátku nesměle, ale časem pěkně nepřijemně. Vítr neutichl ani další den ráno. Teplota byla stále kolem -18 až -22 °C, ale nepřijemný vítr dojem z ní silně stupňoval. Některé nezbytné činnosti včetně vaření a bourání stanů, na nichž se pozvolna vrstvily nánosy námrazy a ledu, se stávaly dosti vysilujícími. Ráno nás přišel navštívit mladý lovec se svým psem, kteří bydleli v jedné z několika chatiček u jezera. Tak to bylo to osamělé světélko, které jsme večer před tím v dále viděli...

Po snídani jsme březovým hájkem sjeli k jezeru, podél jehož břehu jsme několik kilometrů postupovali. Jezero nebylo téměř vůbec zasněžené, jak bývá v tomto kraji v tomto období běžné. Bylo pokryto místy až průzračně skelným ledem s povrchem vymodelovaným poryvy větru, na němž se lyžím jen stěží udával aspoň přibližně přímý směr. Ledový východní vích nám navíc celou dobu bičoval levé tváře.

Martin a Falda mezi jezery Stor-Dorro a Littj-Dorro, v pozadí vrchol Nordre Saulo (Nuorttasávlljo; 1756 m)

Konečně jsme po sotva znatelné stopě po skútru odbočili vlevo směrem k hraničnímu sedlu, které nás mělo dovést k velkému jezeru Mavasjaure (Mávásjávrre), a u balvanu, který poskytoval alespoň náznak závětrí, jsme poobědvali. Zároveň jsme se utěšovali, že by vlastně mohlo být ještě hůře, třeba mínus třicet a stokilometrová vichřice. Nakonec sluníčko svítilo, i když moc nehrálo, tak co nám vlastně scházelo!

V sedle jsme překonali norskó-švédskou hranici a kromě stáda zvědavých sobů jsme najednou vjeli do úplně jiného prostředí. Vítr jako zázrakem skoro ustal, a navíc – začalo přibývat sněhu! Holé norské balvany byly rázem ty tam a dále nás čekal konečně ten vytoužený prašan, sypký jako krupicový cukr, ale souvislý. Za sedlem se k nám ze švédské strany vydali dva muži na skútrech. Těžko říci, zda to byli pohraničníci v civilu (co by zrovna v těchto, takřka liduprázdných končinách pohledávali?) nebo nějaká sámská domobrana či ochranáři dohlížející na občasné lovce. Ať byli cokoli, každopádně nám krásně projevili další cestu k jezeru. Stany jsme postavili kousek nad ním. Byla opět pěkná zima, večer kolem -25 °C, v noci zřejmě i méně, přes den pak o něco tepleji.

Další den jsme pokračovali po jezeře Mavasjaure. Odpoledne jsme dorazili do malé osady Mavas, odkud jsme již z dálky slyšeli relativně cílý ruch sněžných skútrů, zřejmě patřících Sáům. Najednou se zatáhlo, začalo sněžit a teplota vystoupila na neuvěřitelných -5 °C. Stejně neuvěřitelné bylo zjištění, že se v Mavasí na břehu jezera nachází odemčená chatička čekající na náhodné turisty! Jejím vlastníkem byl zřejmě nějaký spolek z Norska, patrně z Rognanu. Uvnitř kamínka (a trocha suchého dřeva, které jsme ovšem nepoužívali), okolo brázky. Sice jsme se opět nechali napálit těmi zdánlivě suchými, podle čehož oheň v kamnech také vypadal, ale pořád tu byly čtyři stěny, dokonce dvě postele, pevná zem, stolek s lavicemi a relativně teplo. Jiné kafe než promrzlý a jinovatku z obou stran obalený stan!

Ráno bylo opět velmi chladné. Vyrazili jsme po cestě vyjeté od skútrů směrem k jezeru Pieskejaure. Před jezerem jsme z cesty odbočili vlevo a vydali se neprošlápnutým terénem do sedla s jezerem Mellavatnet (Gasskajávrrre). To byl nejvyšší bod našeho putování (tedy kromě Magyalových ranních vyjížděk po okolních kopcích), cca 870 m. n. m., a zároveň nejkrásnější a nejromantičtější etapa celé naší výpravy. Ačkoli mrzlo čím dál více a opět se začal trochu hlásit o slovo i vítr, cesta to byla nezapomenutelná. Utábořili jsme se kousek před jezerem a ráno jsme pokračovali těsně pod majestátní hraniční horu Nordre Saulo (Nuorttasávillo; 1756 m), dominantu celého kraje, kterou jsme celý týden postupně objížděli. Pak začalo klesání k jezeru Stor-Dorro (Bajep Doarrojávrrre) a s ním zase ty známé norské holé šutry a tráva. Dojeli jsme až na morénu mezi jmenovaným jezerem a menším, nám již důvěrně známým Littj-Dorro, u něhož se uzavřel náš okruh, a mezi toho času neobývanými chatkami jsme rozbili svůj poslední tábor či bivak. Ani další den dopoledne se teploměru nechtělo vystoupit nad -20 °C, ale nás

hřál příjemný pocit, že jsme to zvládli bez větších problémů, omrzlin atd. Jen ty stany ještě několik dnů rozmrzaly.

Cesta ke Skihytte už byla spíše jen tak z povinnosti, ale přesto se nám jevila poněkud delší než o týden dříve, když jsme šli nahoru. Na parkovišti jsme našli auto, které kupodivu šlo i snadno nastartovat, a k večeru jsme dorazili do Bodø, kde na nás opět čekala večere v podání 100nožky.

Další dny jsme strávili mírným lenošením, ale také krásnými výlety a děláním dříví na staré usedlosti pod nádhernými horami na břehu jezera Valnesvatnet. První dva dny ještě mrzlo a bylo krásně, ale pak přišla ta typická norská teplá fronta od Golfského proudu, začalo sněžit a chvílemi i pršet. Došlo nám, že navzdory velké zimě jsme vlastně měli skoro celou dobu skvělé a pro tuto oblast v tomto období nepříliš obvyklé počasí. Ještě jednou jsme se vyspali v Bodø, navštívili místní letecké muzeum a pak už nás čekala cesta domů vlakem a lodí po staré známé trase. A spousta zážitků, které jsme si ještě nestihli ani řádně utřídit.

Falda

Sobi v ranním slunci nad jezerem Stor-Dorro (Bajep Doarrojávrrre)

Otvírání studánek

10. 3. 2018

Vsobotu 11. 3. 2018 jsme se sešli na Smíchovském nádraží. Sešli jsme se tam já, Věšák, Kule, Pedro, Pavián, Brouk, Marino a oddílová přípravka. Naše skupina jela do Vráže u Berouna. Přípravka jela do Srbska. My jsme šli do Svatého Jana pod skálou k prameni, kde byla pitná voda. Pak jsme vyšli na skálu, kde byl kříž a horolezecká oka. Poté jsme šli do Solvayových lomů, kde jsem objevil jeskyni, která ale nikam nevedla. Potom jsme pokračovali po traktorové cestě a došli jsme k pumpě, která fungovala. Dále jsme pokračovali po rozblácené cestě, kde nás předjel traktor. Pedro chtěl naskočit do vozečku od traktoru, ale traktor pak zastavil, takže to nestihl.

Po nějaké době jsme přešli přes silnici a začalo svítit sluce. Pak jsme šli přes krásnou louku k místu, kde byla jeskyně, do které jsme lezli, ale ona nikam nevedla. Předtím jsme se klouzali na zamrzlém po-

toce. Pak jsme došli ke Kubrychtově boudě, kde jsme udělali oheň, a pak přišla přípravka. Když jsme si opekli buřty atp., tak jsem s Kubou B. lezl na skálu, zatímco ostatní seděli u ohně.

Pak jsme šli dál a ostatní šli ke studánce, aby jí otevřeli, ale my jsme šli vzadu, takže jsme to nestihli. Pak jsme šli k místu, kde se vyráběly morany. Poté jsme šli do písokolomu, kde někteří z nás skákali do písuku a kulili pneumatiky z kopce, zatímco ostatní šli napřed nebo tam jen tak postávali. Pak se Čepík na chvíli ztratil, protože si myslel, že je poslední, ale naštěstí za ním ještě někdo šel. Pak jsme honem házeli morany do Berounky, abychom stihli vlak, ale pak se zjistilo, že má zpoždění. Na nádraží jsme udělali kolečko a někteří z nás ještě počítali vagóny nákladního vlaku, který jel v protisměru. Po návratu na Smíchovské nádraží jsme se rozešli domů.

Vtip

Tygrata a přípravka

Velikonoce – Kadov

29. 3.–2. 4. 2018

Čtvrtek - Skoro

Ve čtvrtek odpoledne jsme vyjeli. Jeli jsme já (Nat), Prokop, Oliver, Kryštof, Vanda, Zulu a Kule. *(Ještě tam byla Petra, pozn. Věšáka.)* Šli jsme na Zelenou horu, přes kterou jsme měli projít, ale hrad, co na ní stojí, byl zavřený. Tak jsme po krátkém odpocinku horu obešli.

Když jsme došli na místo, na kterém jsme chtěli spát, tak jsme postavili tropika a počkali na Věšáka *(S Tatouchem, pozn. Věšáka)*, se kterým jsme tam měli sraz. Pak jsme šli spát. *(Oliver tam ještě chvíli pobíhal s rozsvíceným světelným mečem, který s sebou bůhví proč na tuhle putovní výpravu táhnul. Pozn. Věšáka)*

Nat

Pátek - Tygřata

Už cestou vlakem jsme si na čela nalepili cedulky s postavami, které jsme měli uhád-

nout pomocí ano/ne otázek. Mně se to povedlo až jako předposlednímu, protože jsem si dlouho nedokázal vzpomenout na jedinou postavu ze Star Wars, která, jak už jsem zjistil, nemá zvláštní schopnosti ani není ufon. Byl jsem Han Solo. Anežka (Tygřice) hádala Kung Fu pandu, ale nakonec se zjistilo, že film nezná. Chudák. Cestou nám rozdávala kokosové kostky v čokoládě.

Jedenáctikilometrovou cestu ke srubu jsem naplánoval na tři hodiny. Při obědě na kládách, čekání na Lukáše, který se vracel pro ztracenou lahev (nenašel), řezání prutů na pomlázky a houpání 30tunovým viklanem (což zvládlo každé Tygře samo) jsme nabrali přes hodinu zpoždění. Báľ jsem se, že správce s klíči bude naštvaný, ale pochopil to.

Ve srubu jsme byli první noc sami, protože SkoRo k nám teprve putovali skrz lesy. Při vaření milána se setmělo, a tak jsem se snažil nastartovat benzínový generátor. Po několika neúspěšných po-

Rybník v Klášteře

kusech, stažení návodu, jednom výbuchu, přečtení návodu, rozebrání a vyčištění svíčky, a opětovném přečtení návodu, jsem stále nevěděl, proč nespouští. Pak jsem si pozorně prohlédl piktogram u světélka, o kterém jsem byl přesvědčen, že mě při startování ubezpečuje, že je vše ok, ale byla to kontrolka nedostatku oleje. Dolil jsem ho a mohl prohlásit „budíž světlo (a randál)“.

Brouk

Sobota - Tygřata

Ráno jsme vstali docela brzo a navzájem jsme se vzbudili. K snídani jsme měli závin. Rozhodli jsme se jít na krátký výlet. Šli jsme na obětní kámen, tam jsme šli najít kešku. Odtamtud byl vidět nějaký letní kemp. Šli jsme tam a Brouk navrhl schovku. Hráli jsme docela dlouho nejdřív pikolu a pak kdo vydrží nejdýl. Pak jsme se začali vracet do srubu. Cestou jsme šli taky přes nějaký kámen, ale nevím, jak se jmenoval. Vrátili jsme se, nanosili vodu

Oliver se svým světelným mečem

*Plot z dob PTP (Pomocné technické prapory).
Stromy zcela prorostly*

a dříví. Zamkli jsme se a začali hrát hru, při které jsme skládali slova z písmen ze slova BROSKEV. Pak přišel Hroch se Všečekou. Šli jsme hrát fotbal a pak postupně přišli SkoRo. Tak jsme se tam tak placovali před chatou. Kluci začali „fightovat“, samozřejmě klackama. Pak byl kuskus. Potom se šlo nahoru a tam Hroch hrál na kytaru. Pak se šlo spát.

Bart

Sobota - Skoro

Noc byla o hodně teplejší než ta předchozí, což nás potěšilo, a vesele se kulíme ze spacáků. Snídáme müsli a docela pozdě vyrážíme. Do srubu to máme ještě pěkný kus cesty. Cestou se nic zásadního neděje (jenom nakonec obědváme), uběhlo to rychle a už přicházíme přes vyschlou bažinu potažmo kukuřičné pole ke srubu.

Před dveřmi je nápis křídou, který nám nejdřív nejde vyluštit, později se dozvídám, že je tam Řekni jsem osel a vejdi. Aha, je zamčeno.

Jdeme za Broukem a Tygřaty, kteří hrajou na louce fotbal. Do hry jsou zapojeni také Všeťečka a Hroch s dětmi, kteří přijeli s námi strávit večer.

Skokani se přidávají, hra je dost napíná. Hroch občas hraje s Johankou – chytne ji, běhá s ní, a hraje jejíma nohama, což kupodivu docela funguje.

Já, Věšák a Kule lezeme na dřevěnou bránu – pozorovatelnu a sledujeme zápas. Obdivujeme Všeťečku, že se nebojí o svoje děti (konkrétně Rozárku a Johanku), které bez dozoru pobíhají všude možně a lezou na pozorovatelnu. Někdo poznamenává, že kdyžtak holt mají dost náhradních.

Jdeme do srubu. Je dost veliký a byl postavený z dotací. Oliver nebo kdo přemlouvá Kuleho, aby něco takového taky nechal postavit na táborové louce.

Pořád máme strašně moc jídla. Kule má chuť na topinky, ale už jsme obědvali, tak snad zítra.

Všeťečka, Brouk a některá Tygřata hrají Osadníky, Hroch, Kule, Tatouch, já a další Tygřata hrajeme Krycí jména. Bart je v týmu s Hrochem a jako napovídač mě poráží. Mně totiž jako poslední kartičky zbyla kytara a krychle, ale nemohla jsem říct jako nápovědu píseň, protože by to vedlo k jaru, což byla nepřátelská karta. Prostě jsme to projeli. K večeri je kuskus.

Všichni jsou poté odveleni nahoru do podkroví a hrajeme takovou tu poznávačku. Každý tým vždy zamaskuje jednoho svého člena, posadí ho před deku, která je natažena mezi týmy, a když je po odstartování deka spuštěna, ti dva se snaží co nejrychleji odhalit, kdo před nimi sedí, a vykřiknout jeho jméno dřív než soupeř.

My například maskujeme Uže mými brýlemi. Moc to ale nevyšlo, protože přes ně viděl děsně rozmazaně.

Při posledním kole mi na hlavě sedí Amálka a naproti mě je Hroch, hlavou vzhůru

Neprozřetelně jsme se utábořili na louce pod lesem, kde dost foukalo. V noci byla pěkná kosa

nohama, v tunelu z nohou ostatních. Vyhráváme, protože s hlavou vzhůru nohama asi není snadné něco pořádně vidět.

Pak Hroch hraje na kytaru. Do toho po všech leze Johanka a Šimon, Rozárka běhá po srubu s Oliverovým světelným mečem, potom zkouší Broukovo kazu (načež ho ostatní všeteččí děti taky musí vyzkoušet) a zkrátka je to dost bujarý a hlučný večer.

Všichni jsme pak příjemně unavení, Hroch s Všetečkou balí všechny svoje děti a nemůžou najít pouze jednu čepici, což mi přijde jako ještě docela úspěch. Loučíme se a potom už míříme přímo do spacáků.

Neděle

Ráno se hrají pyramidy. Po srubu jsou papírky s místy (případně trochu zašifrovanými), kde hledat lístečky – pyramidy. Na místě si vždy hráč vezme nejvyšší číslo.

Míst bylo 15, z čehož některá nebyla vůbec snadná. Například „kačer Donald“ – kačibudka nebo „Tady“ – lístečky byly hned

Rozhledna Chanovice, bohužel zavřená

Skanzen Chanovice

pod (celkem skrytou) nápovědou. Další nápověda byl obrázek brouka, ale než konečně někdo přišel (Robin) a nesměle požádal Brouka o lísteček, docela to trvalo. Sedíme v kuchyni, jde kolem Oliver a kouká na nápovědu s kresbou studny (autor Brouk). Oliver: „Jo ten paralen. Tak to furt nevím.“ Nakonec byla ale i studna odhalena.

Potom jdeme na procházku k židovskému hřbitovu. Oliver, Robin, Zulu a Vanda zůstávají u srubu u rybníka. Zákeřně jsme ale zavřeli všechna okna a srub zamkli.

Na hřbitově luštíme nápisy na hrobech v hebrejštině a soutěžíme, kdo najde nejstarší náhrobek. Tuším, že vyhrál Věšák s datem 1800 něco.

Pak jdeme po silnici kolem slunečních hodin. Na pár vteřin dokonce vyšlo slunce a magicky hodiny ozářilo. Šly správně.

Když jsme se vrátili, došlo i na topinky s česnekem. Pořád máme navíc asi čtyři bochníky chleba.

Večer se opět hrají deskovky a přijíždí Horác a poté později večer ještě Krup. Krup je trochu zklamán, že kolem jednácté jdou všichni spát, prohlašuje, že jsme másla, a vzpomíná na hraní do rána s Maďalem. Maďal se 100nožkou jsou ale zatím pořád v Norsku.

Petra

Pondělí

Na sváteční ráno nás vzbudila Tygřata s Broukem, kteří vstali brzo, rychle se sbařili a vyrazili s pomlázkami žebrat o sladkosti. Na nás tedy zbyl úklid.

Když jsme všude povytírali, zavřeli okna, posbírali všechny naše pozůstatky a odevzdali srub majiteli, čekala nás už jen procházka na vlak. V Kadově jsme si prohlédli viklan, který Tygřata prý den předtím málem převrátila a pak, za vrbnem, jsme se prošli kolem několika malebných rybníků. U jednoho z nich jsme se naobědvali a já se poučil, že Skokanům a Rosničkám nemám dávat vařená vajíčka, neboť si s nimi místo jídla začnou házet.

Zbytek cesty už utekl rychle. Probírali jsme Mafii a Velkého Bratra (vtipné je, že zrovna v té době mafiáni zabili Bohouška) a tak podobně.

Pak jsme dohnali Tygřata, která už ale všechny sladkosti snědla, takže jsem z Uže za věci, co zapomněl na chatě, vysmlouval jen pár vajíček. Ale to už přijel vlak a po pár hodinách i Praha.

Věšák

*Náhrobek, bývalý židovský hřbitov
u Slatiny*

Zde jsme bydleli - srub oddílu Podskaláček

NášUP z loňského tábora

Na této straně naleznete díla, která vznikla na loňském závěrečňáku, jakožto i pár hlášek, které nebyly otištěny v článku o táboře v minulém ŠUPu. Stonožka je totiž s organizovaností sobě vlastní přepsala, oskenovala, pojmenovala a uložila do počítače, který byl celý minulý rok zabalen na nepřístupném místě. Tímto se omlouvá a nabízí čtenářům možnost vzpomínat na minulý tábor.

100nožka

Šifry

Kdo se chce procvičit na jednoduchých šifrách, může zkusit vyluštit tyto dvě následující. Řešením je vždy jednoslovné heslo.

1)
8333-2222=
3*222=
89+72=
2*333=
558+558=
8+3=
30805/5=
8-7=

2) Japonsko, Brazílie, Argentina, Kolumbie, Polsko, Čína, Německo, Vietnam, Chile, Laos, Kambodža, Francie, Nepál, Itálie, Peru, Indie

Hlášky

Service se pere s Kulem - nese ho k přehrádce.

Pavián: „V krojovce se nepere!“

Brouk: „V krojovce se nepere - jenom vymáchat a pověsit.“

Věšák vyhlašuje výsledky tajného bratrstva: „Teď vám řeknu, jak si dáříte.“

Díla ze závěrečňáku

Táborová báseň

autor: Kiki, Vanda, Pavián (Průďa tým)

Na tábor se „těšíme“,
tak si rychle balíme,
na nádraží letíme
a pak vlakem svištíme.

Doběhneme do tábora,
Kule na nás zhora volá,
postavte si svoje teepee
ať už prší nebo svítí.

Věšák už nástup píská,
Pavián si hlučně víská,
dneska si dám bosotu,
hladovku i slepotu.

Už máme zas noční hlídky,
dojídáme ztvrdlé zbytky.

Už je tady konec,
balíme a zvonec.

Táďa

Vopruz (na melodii Staré archy)

autor: Voprutzým

Šli jsme jednou na závěrečňák sedm neděl
vopruz náram náramnej
Byl to vopruz, já to věděl
vopruz náram náramnej

R: Vopruz má směr
Vopruz má cíl
pojede až do Prahy na sever
vopruz náram náramnej

Pak lilo a v noci byla bouřka
vopruz náram náramnej
Potom seděli jsme u ohně a píchla nás vosa
vopruz náram náramnej

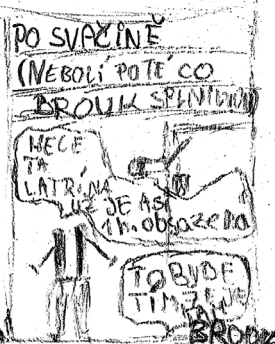
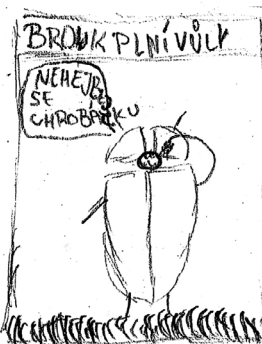
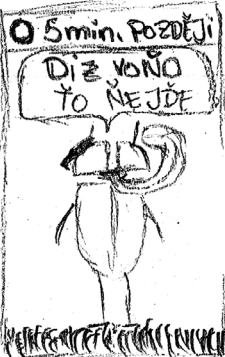
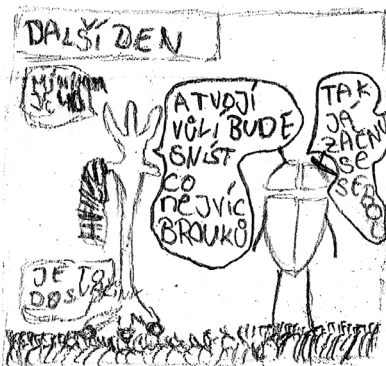
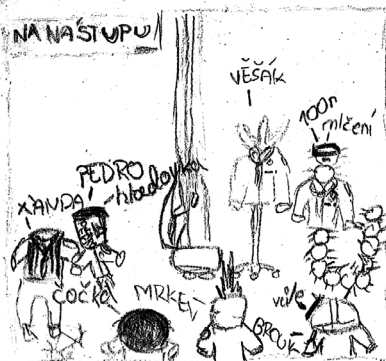
R:

Báseň na téma Počasí na táboře

autor: Voprutzým

V tomhle roce na táboře
bylo tam docela dobře,
i když jednou přšelo
a jednou zase sněžilo.

Komiks o Mrkevšáků

PRÍBĚHY Z PASEKY

V těchto krátkých komiksech, vzniknuvších za dlouhých polárníků nocí, vystupují členové oddílu Paseka. Je tu klučičí družinka čumáků a holčičí družinka Pýchavek. Mají se samozřejmě rádi...

T.K. Paseka je oddíl jako každý jiný. Měli taborníci mají vše, co ke klasickému oddílovému životu patří: pravidelné výpravy...

...oblíbené hry...

...oddílové přezdívky...

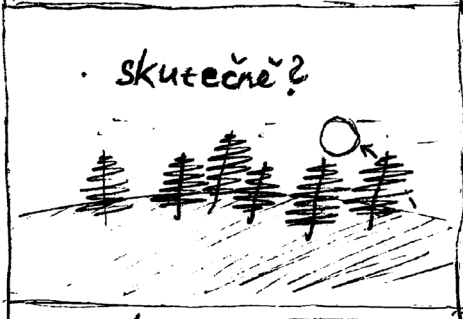
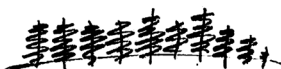
A tobě budeme říkat Medvěd. Je to správně tabornicky a myslím, že se to k tobě hodí.

...i spravedlivé a milující vedoucí...

Čumáci a Pýchavky (nemluvě o jejich vedoucích) žijí na schůzkách a výpravách mnoha dobrodružství. Jejich příběhy často končí ponaučením, které si laskaví čtenáři mohou vzít k srdci, chřeji-li,

NA PUTÁKU

Poučení:

Méně je někdy více.

Zvláště na putáku.

Uprostřed léta vyrazila skupina ve složení Tatouch-Kule-Robin-Martin B.-Petr P. na puták po Slovenském Rudohoří (Kysak-Spiš), až na odlesněné hřebeny ve druhé části putáku nebylo nic překvapivého shledáno. • • • Rohlíci se Sasankami se v srpnu nezalekli medvědů, ovčáckých psů ani vysokých kopců a pokořili hned tři rumunská pohoří - Cindrel, Lotru a Parâng. V tom posledním vystoupali až do výšky 2519 m.n.m., kde si užili krásný východ slunce. • • • SkoRo byli otestovat lokalitu v Řevnici, kam jsme se o pár měsíců později rozhodli přesunout Stromeček. Mrkev se tak zamilovala do opékání gumových medvídků, až si jimi pogumovala kalhoty. • • • Tygrata zvládla na zářiové cyklovýpravě ujet pouhých (ale krásných) 25 kilometrů, ale odnesla si zážitky ze zříceniny hradu Karlík, plná břicha z cukrárny v Řevnicích a kila vlašských ořechů. • • • Na konci září jsme na téměř vyschlé Sázavě pilně připravovali loď k opravě. Broukovi šlo broušení tak dokonale, že tu svou musel nechat v Žampachu (málem na dně i se sebou a Užem) a odvézt ji autem později. • • • Vznikla nová příprava pro nejmenší děti, vedená Tatouchem a Klaxonem. • • • Na podzimním srazu v Kácově se vyrojilo tolik fosílií, že jsme se skoro nevešli k ohni. Medvědí kost pro nejlepšího kucháře ale zůstala zapomenuta doma. • • • Pražské 100 se letos zúčastnil jen Robin a Martin B., zato dosáhli stoprocentní diskvalifikace po 100 km chůze (Kladno-Zdice-Praha). • • • Krátký podzimní tábor proběhl na faře v Domaslově, zkontrolovali jsme tak i tábořiště na Hadovce. Pozoruhodností byla větrná smršť, která značně zkomplikovala návrat vlakem do Prahy. • • • SkoRo se v listopadu nechali přemluvit k pobytu u Mrkve na chalupě. Krásy Jižních Čech je však moc nezajímaly - mnohem raději trávili čas s deskovkami nebo za pecí. • • • Jako o rok dříve využila Tygrata prodloužený víkend, tentokrát odjela do Nového Boru. Po výpravách na Klíč a do Sloupu v Čechách za pošmourného počasí odpočívala před obří televizí v malém panelákovém bytě tak nahlas, až na ně chodili sousedi. • • • Na RoSa výpravě

Rohlíci nalezli zastřeleného bažanta, schovali ho do batohu před myslivci a večer ho pak úspěšně oškubali, vykuchali, upekli a snědli. • • • Na Guláši Mikuláši byla zima. Brouk přijel na žlutém kole. Guláš byl dobrý. Asi tolik možno vyrozumět z netradičního Tygřecího zápisu, při němž byly využity nejnovější výdobytky doby. • • • Na stromek jsme tentokrát vyrazili na brdské hřebeny nad Řevnice (vyhlídka na Hvězdinci). Bylo tam celkem pusto a hezky. • • • Na zimní tábor se Rohlíci, Kule, Tatouch, Máša a Horác vydali do chatičky pod Macovým vrchem. Bylo trochu mlhavo, odhodlané běžkaře to ale od výletů neodradilo. Na Silvestra proběhl Vinylův neúspěšný pokus o odpálení chaty pomocí hlavicek od sirek, jinak vše probíhalo podle všeho v poklidu. • • • SkoRo byli v lednu několikrát bruslit. Nat si při tom málem nechal uříznout prst, ale jinak si to všichni víceméně užívali. Jednu bruslicí a hokejovou schůzku měli na Šeberáku i Tygrata. • • • Na zimní výpravu s oddílovou přípravkou jsme vyrazili do Nížbora a pak přes oppidum Stradonec do Hýskova na Alfonsovu farmu. Svítlo sluníčko a počasí bylo předjarní, takže se to k čerstvě vylihnutým jehňátkům hodilo. • • • Poletoletí radovánky na běžkách se odehrály tradičně v Desné. Tygrata si během výprav kradla čepice a v neděli se pak spojila proti Broukovi v koulované o pevnost. • • • Zkontroloval Stonožku a Maďala do severního

Norska se v březnu vydali a Martin. Sníh a mráz se ly, že posledních pět dní vily v chalupě. Pravda, tam počasí, které si tří pro návštěvy, aby zkazili ve světě pověst (lezavo, vítr a děšť). • • • K otevření jsme si letos vybrali Karlovu studánku u Srbska. Účast SkoRo byla jako obvykle téměř nulová, ale zato se na nás přišel podívat Šíma a mnoho formi. • • • Na Velikonoce li do srubu u Kadova. Dvou dnech doputovali Oliver se světelným nás navštívit Hroch a všemi všetečnými Horác a Krup (důvů návštěvnosti byl ursrub). V pondělí odevat. Při čekání na povedlo zahodit mlázku na střechu.

sílí s dět-
jsme se vyda-
SkoRo tam po
z Nepomuku,
mečem. Přijel
se Všetečkou
dětmi. Taký
dem tak hojně
číté právě luxusní
šla Tygrata koledo-
odchod se Skokanům
kulecí po-

